

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

28. SRPNA 2005

Z obsahu:

Důvěřuj v Hospodina jako dítě

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. srpna 2005
- strana 2 -

Panna Maria z Dachau a každodenní Eucharistie

K Roku Eucharistie
- strana 4 -

Deváté a desáté Boží při- kázání: „Nepožádáš“ (1)

P. Fridolin Auferdorfer
- strana 6 -

Maria - plná milosti, plná Boha

Homilie Mons. Jana
Graubnera o svátku
Nanebevzetí P. Marie při
slavné mši svaté 14. 8. 2005
na Svatém Hostýně
- strana 7 -

Evangelizace s marián- ským předznamenáním (3)

Leo kardinál Scheffczyk
- strana 8 -

Děti jako misionáři

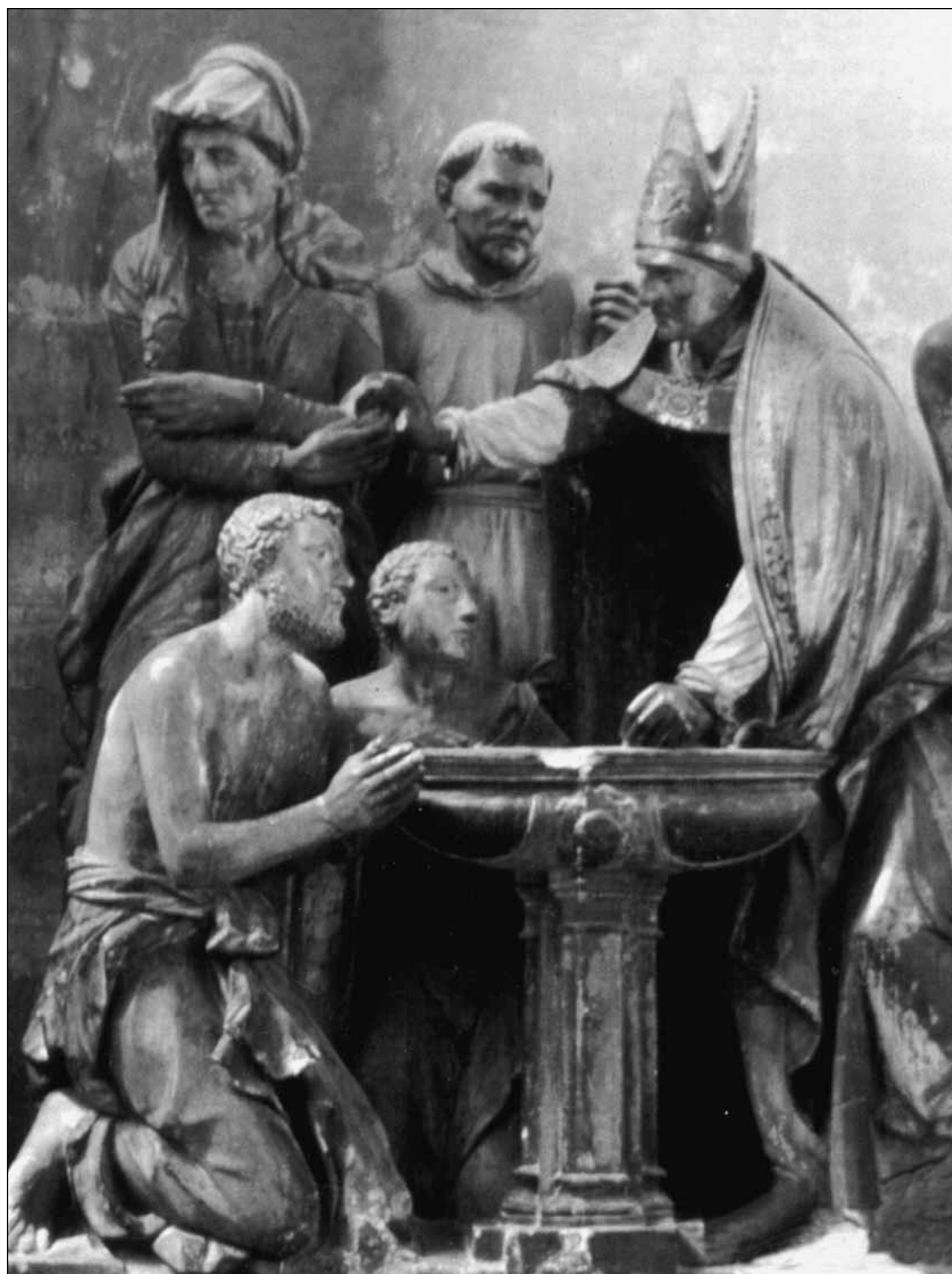
Alexa Gaspariová
- strana 9 -

Počátky Církve (20)

Mario Galizzi
- strana 12 -

Evropan v čínském prostředí

Prof. Dr. Václav Wolf,
Ústav dějin UK Praha
- strana 14 -

Svatý Ambrož křtí Augustina a jeho syna Adeodata (sousedě v katedrále sv. Petra a Pavla v Troyes)

EDITORIAL

V našem zpravodajství se takřka pravidelně opakují zprávy, které nás utvrzují ve smutném konstatování, že na mnohé instituce, které jsou ve společnosti zřízeny, aby nám pomáhaly nebo nás chránily, není spolehnutí. Jako by se společnost ve svém neuváženém překrotném vývoji už zase vracela do původního primitivního stadia, kdy každý byl odkázán především sám na sebe. Takový pocit odcizuje jedince společnosti a ničí v něm vědomí vzájemné solidarity a odpovědnosti, které je pro fungování společnosti nezbytné. Jestliže toto vědomí ve společnosti nefunguje, zbývají jí jen donucovací prostředky, ale protože ani pro ně nemá k dispozici takové jedince, na které by se mohla oprávněně spolehnout, stojí celé společenské zřízení na velmi vratkých nohách. Mentalita „volného trhu“ se z oblasti ekonomické přenáší i do oblasti mravní a společnost se stává džunglí, ve které rozhoduje právo silnějšího. To ovšem dává velice špatné vyhlídky všem, kteří z jakéhokoliv důvodu „na to nemají“, nemají buďto tu sílu, nebo tu drzost, o těch zcela bezbranných nejmenších a nenarozených ani nemluvě. Rostoucí nespokojenost a touha po radikální změně takového nežádoucího vývoje je živnou půdou pro extrémistické samozvance, kteří populisticky slibují nápravu, ale ve skutečnosti směřují k totalitě a absolutizaci moci.

Totality ovšem mohou mít různou podobu. Nejnovější převlek bychom mohli nazvat „totalita svobody“. Je až neuvěřitelné, na co všechno si lidé v rámci této absolutní „svobody“ dělají nárok a právo. „Totalita svobody“ uvádí společnost do absurdních situací, takže např. není schopna přijmout nezbytná opatření k ochraně vlastní bezpečnosti, protože to by mohlo znamenat omezení těch zabsolutizovaných svobod. Že i tato „svoboda“ musí mít také své meze, uvědomují

Pokračování na str. 13

Důvěřuj v Hospodina jako dítě

Žalm 130 z nešpor na úterý 3. týdne

Slyšeli jsme jen málo slov, v hebrejském originálu žalmu 130 je jich třicetka. A přece jsou to slova velmi hutná, která rozvíjejí téma v náboženské literatuře velice oblíbené: duchovní dětství. Myšlenky se ihned samovolně obrací ke svatě Terezii z Lisieux, k její „malé cestě“, k jejímu „zůstat maličká“, aby „zůstala v náručí Ježíšově“.⁽¹⁾

V centru žalmu totiž vystupuje do popředí obraz matky s dítětem, znamená něžné mateřské Boží lásky, jak se již vyjádřil prorok Ozeáš: *Když byl Izrael maličký, já jsem ho miloval... táhl jsem ho svazky dobroty, pouty lásky; byl jsem pro ně jako ten, kdo ukládá dítě na polštář, skláněl jsem se nad ním, abych ho nakrmil* (Oz 11,1.4).

Zrádná pýcha

Žalm se otevírá popisem chování, které je v protikladu k onomu dětství, protože to si je vědomo své vlastní křehkosti, ale důvěřuje v pomoc druhých. Na scénu v žalmu vystupuje naopak hrdost srdce, pýcha pohledu, *věci velké a nedostížné* (srov. Ž 130,1). Je to prezentace pyšné osoby s použitím hebrejských slov, která označují „domyšlivost“ a „vyvyšování“, arogantní chování osoby, která pohlíží na druhé s nadřazeností a pokládá je za podradnější, než je sama. Velké pokušení pyšného, který chce být jako Bůh, rozhodující o dobru a zlu (srov. Gn 3,5), prosebník rozhodně odmítá a volí pokornou a spontánní důvěru v jediného Pána.

Dítě a matka

Žalm pak přechází k nezapomenutelnému obrazu dítěte a matky. Původní hebrejský text mluví o novorozenci, nebo spíše „odstaveném dětku“ (Ž 130,2). Ve starověkém Blízkém východě se oficiální odstavení dítěte konalo kolem tří let jeho věku a osla-

vovalo jako svátek (srov. Gn 21,8; 1 Sam 1,20–23; 2 Mak 7,27).

Dítě, na které žalmista odkazuje, je svázáno s matkou vztahem spíše osobním a intimním, tedy ne pouhým kontaktem fyzickým a nezbytností potravy. Jedná se o pouto spíše uvědomělé, i když bezprostřední a spontánní. To je ono ideální podobenství pravého „dětství“ ducha, které se odevzdává Bohu nikoliv způsobem slepým a automatickým, nýbrž vědomým a odpovědným.

Ty jsi má naděje

V tomto místě se prosebníkovy vyznání důvěry rozšiřuje na celé společenství: *Doufej, Izraeli, v Hospodina nyní i navěky* (Ž 130,3). Naděje nyní rozkvétá ve veškerém lidu, který přijímá od Boha bezpečí, život a pokoj, a rozšiřuje se z přítomnosti na budoucnost: *nyní i navěky*. Je snadné pokračovat v modlitbě, když dáme zaznít jiným hlasům žaltáře, inspirovaným stejnou důvěrou v Boha: *Na tebe jsem byl odkázán od narození, od klína mé matky jsi ty mým Bohem* (Ž 21,11). *I kdyby mě otec s matkou opustil, Hospodin se mě ujme* (Ž 26,10). *Vždyť ty jsi má naděje, Pane, má důvěra od mého mládí, Hospodine* (Ž 70,5–6).

Proti pokorné důvěře, jak je zřejmé, se staví pýcha. Jeden křesťanský spisovatel 4.–5. století, Jan Kasián, připomíná věři-

cím závažnost této neřesti, která „ničí všechny ctnosti jako takové a nebere si na mušku pouze lidi průměrné a špatné, ale v první řadě ty, kteří se staví na vrchol a používají pouze svou sílu.“ A pokračuje: „To je důvod, proč blažený David střeží s takovou obezřetností své srdce, až se odváží zvolat k Tomu, kterému jistě nebyla neznámá tajemství jeho svědomí: *„Hospodine, mé srdce se nevyvíjí a nevyššují se mé oči; neženu se za velkými věcmi pro mne nedostížnými...“* A přece, protože ví, jak obtížná je i pro dokonalé taková bdělost, nehodlá se spoléhat pouze na své schopnosti, ale prosí pokorně Hospodina, aby mu pomohl vyhnout se šípům nepřítelů a zůstat nezraněn: *Noha nadutců ať mě nepřislápnou* (Ž 35,12).“ (Le istituzioni cenobitiche, XII, 6, Opatství v Praglia, Bresseo di Teolo, Padova 1989, s. 289).

Obdobně jeden starý anonym z poustních Otců nám zanechal toto vysvětlení, které obohacuje žalm 130: „Nikdy jsem nepřekročil svou mez, abych kráčel výše, ani jsem se nebouřil v případě pokoření, protože všechno moje smýšlení bylo v tomto: v prosbě k Pánu, aby mě svlékl ze starého člověka“ (I Padri del deserto. Detti, Řím 1980, s. 287).

Bollettino Vaticano 10. 8. 2005
Mezitaluky redakce Světla

⁽¹⁾ Srov. *Opere complete*, Città del Vaticano, s. 235–236.

Papež Benedikt XVI. na dovolené

Cesta pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.⁽³⁾

Ježíš při posledním setkání předpověděl slavnou budoucnost Církve. Jeho výklad byl neúplný, kdyby nevyložil také zcela jasně, jaká cesta vede k jejímu vítězství. O tom bude hovořit dnes. Jeho dnešní téma nepatří k těm, která jsou u lidí oblíbená. Neodcházej však. Kdyby ses dnešnímu tématu chtěl vyhnout, bylo by to jen schovávání hlavy do písku.

Pán mluví totiž o cestě utrpení, ale nepředstavuje ti ji jako cestu neprošlapanou. Vysvětluje jednoznačně, že touto cestou půjde nejdříve sám. Sám si vybral to, co ho čeká mezi Getsemany a Kalvárií. Stále má před svým duchovním zrakem zřetelný obraz svého budoucího utrpení a také jej stále poslušně přijímá. Dokážeš si to představit?

Protože ty dny se neúprosně blíží, cítí Pán potřebu připravit na to své učedníky. Naznačoval jim to vším, co od něho slyšeli a viděli, ale nyní přichází chvíle, kdy jim skutečnost blížícího se utrpení a smrti předloží zcela otevřeně. Opakovaně se při takové příležitosti dovídáš, že učedníci **nechápu**. Tady se však nejedná o nějaké podobnoství nebo symbolický náznak. Když někdy skutečně nerozuměli, snažili se poznat pravdu tak, že požadovali vysvětlení: **Pane, vylož nám to podobnoství.**⁽¹⁾ Ale Petr, který nejčastěji mluví i za druhé apoštoly, neklade Ježíši žádnou otázku, naopak, protože dobře rozuměl, pokládá za svou povinnost, aby svému Mistru **domluvil**. Vidíš-li v tomto pokusu projev troufalosti, je třeba se tím spíše pokusit o vysvětlení, jaký je smysl tohoto jeho jednání. Petr nejedná ze zlé vůle. Chtěl by dokonce celou záležitost vyřídit pokud možno diskretně, mezi čtyřma očima.

Čím to, že právě ten, kterého Ježíš pozval k sobě na rozbouřené moře, kterého před chvílí blahoslovil za jeho vyznání: **Ty jsi pomazaný, Syn živého Boha**⁽²⁾, najednou se svým Pánem **nesouhlasí**? Je ovšem otázka, zda Petr tak jedná **přes to všechno**, anebo spíše **právě proto**. Tento prchlivý a zapálený učedník si soustavně vytváří svou představu o Mesiáši. Právě proto, že viděl jeho divy a zázraky, že ho pokládá za živého Boha, jeví se mu představa trpícího Mesiáše nepřijatelná, proto si nemůže nechat pro sebe své námitky. Čím více se domníváme, že stojíme zcela blízko Bohu, tím věrohodnější nám mohou připadat naše vlastní

představy. Není ti Petrovo počínání docela blízké a známé? Nebereš si často Pána stranou a nedomlouváš mu: „Bůh uchovej, Pane, to jsi přece nemyslel vážně, jak bys mohl ještě v dnešní době něco takového požadovat? Jsi přece mocný a mohl bys vyjít vstříc našim představám a požadavkům, našim novým nárokům! Vycházíme z toho, co jsme viděli a slyšeli.“ Není to smýšlení mnohých, kteří by chtěli podrobit Boží slovo své vlastní cenzuře?

Jak vidíš, Pán takové náměty neúprosně odmítá. Přijmi to stejně pokorně jako Petr, který se nijak neobhajuje a poslušně ustupuje do pozadí. Uč se z jeho příkladu, jak přijímat oprávněné výtky. Pán Petra kárá, a to velice přísně, ale to neznamená, že jeho láska k učedníkovi se změnila. Petr není o nic menší, než byl. Co se změnilo, je jen jeho sebepoznání. Není třeba bát se napomenutí, protože nás přivádí blíže k pravdě.

Poslouchej s největší pozorností, proč jsou podobné návrhy, výhrady a námitky nepřijatelné i pro Ježíše tak dobrotivého: protože sledují zájmy **nikoliv božské, ale lidské**. Ježíš nepřišel na tento svět, aby nám svými zázraky a svou mocí ulehčoval a zpřijemňoval život, smyslem jeho příchodu není odstranit nám z cesty kdejakou překážku a to, co nám připadá nepřijemné a obtížné. Jeho divy i slova nás mají přesvědčit, že je nejvyšší Bůh a Pán všeho, co je stvořeno. Z jeho zázraků poznáváme, že existuje ještě jiný řád, který se vymyká našemu přirozenému chápání. To, co především potřebujeme pochopit, je skutečnost, že mu můžeme bezmezně důvěřovat i v tom případě, že právě nechápeme. Nemůžeš se přece domnívat, že do škebličky své lidské logiky vměstnáš oceán jeho božské moudrosti. I ten život, pro který nás Bůh stvořil a který nás u něho čeká, by zcela znehodnotilo, kdybys jej chtěl redukovat na něco lidsky pochopitelného. To by bylo žalostně malé lidské štěstí ve srovnání s jeho **božskou věcí**.

Jaké jsou **božské zájmy**? Zachránit to, co zahynulo. Pán opustil svou věčnou blaženost a vykročil na cestu kříže, aby nás zachránil. Svým štěstím učinil to, že nám svým utrpením vrátí dokonalé štěstí. Tolikrát ukázal svou božskou moc, ale nepoužil ji pro sebe, nevytvořil si žádné ulehčení ani zjednodušení, ničemu se nevyhnul, nýbrž vypil kalich svého utrpení až do dna. Svou moc projevil tím, že i v hodině nejvyššího ponížení prohlásil neomylně: **Ano, já jsem Král. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.**⁽³⁾

To je jistota, o kterou se můžeš bezpečně opřít. Nenutí tě, abys šel za ním. Ale chceš-li

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 20,7-9

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já a přemohl mě! Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násili a zpusťování; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“ Tu se (Hospodinovo slovo) stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. čtení - Řim 12,1-2

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozzeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohublé a dokonalé.

Evangelium - Mt 16,21-27

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

přijít za ním, nemůžeš si vymyslet jinou cestu, než po jaké tě předešel. Kříž není cíl, ale brána k božské blaženosti, radosti ze záchraně těch, kterým tvá dobrovolná oběť přinese vysvobození. To je blaženost tak velká, že **na to člověk nikdy ani nepomyslí**⁽⁴⁾.

Pro milosrdenství Boží vás, bratři, vybízím, přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou. To ať je vaše duchovní bohoslužba. Nechceš podle této apoštolovy výzvy dát nový smysl svému životu? Obrát' svůj pohled k Ukřížovanému a řekni mu: **Pane, jsi-li to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě!**⁽⁵⁾ **Má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá země.**⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 13,36; ⁽²⁾ Mt 16,17; ⁽³⁾ Jan 18,37;

⁽⁴⁾ 1 Kor 2,9; ⁽⁵⁾ Mt 14,28; ⁽⁶⁾ resp. žalm 62

Panna Maria z Dachau a každodenní Eucharistie

K Roku Eucharistie

Místo hrůzy! Hrůzy bez konce! To bylo Dachau, před branami velkoměsta Mnichova. Byl to ten první z mnoha koncentračních táborů, které dal Hitler vybudovat. 22. března 1933 začala ta neblahá historie, den poté, co starčícký prezident Hindenburg podal Hitlerovi ruku a všechno ještě vypadalo tak růžově. A den před schválením zákona o plné moci, který přenesl všechnu moc na Hitlera a vyřadil všechny jiné politické strany. Před 60 lety ta hrůza skončila po dvanáctiletém trvání „Tisícileté říše“ šilenství. Skončila vězení, gestapa a koncentrační tábory - KL. Bylo jich na půdě Říše na 300 a v obsazených územích 13. Nejstarší ze všech Dachau.

Válka „ještě horší“ než první světová, přesně podle předpovědi ve Fatimě 13. července 1917, skončila pro Evropu 8. května 1945, před šedesáti lety.

Mezi místy hrůzy, divokého vraždění a nestoudného bezpráví zaujímá Dachau zvláštní místo ještě z jiného hlediska. Byl to jediný tábor, který měl na svém území svou vlastní kapli, skutečný bohoslužebný prostor 20x9 m, kde se denně slavila Eucharistie. Byl to blok 26 (z celkového počtu 30), kde byly propojeny dvě „světnice“, a tam byla zřízena zmíněná kaple. Na sousedním bloku 28 bydlelo 28 polských kněží, podobně na dalším bloku 30. Ale jen blok 26 měl opravdovou kapli, a to od 25. března 1941, svátku Zvěstování Panny Marie. Jen zde stál svatostánek a byla zde trvalá eucharistická přítomnost. Polští kněží měli do kaple přístup jen v prvních a posledních měsících, v ostatní dobu jim z vůle SS vstup zakázala. Laičci oficiálně přístup neměli. Ale i oni vyhledávali Ježíšovu přítomnost, jako např. bývalý primátor Vídně Richard Schmitz, který se každé ráno před apelem přitiskl k vnější stěně pro něho zakázaného baráku a zde se několik minut modlil před začátkem každodenní práce.

Všichni katolíci velice trpěli tímto šikanováním a omezováním. Ale kdyby se tento zákaz

začal obcházet, znamenalo by to „aus“ s privilegiem. Všichni to věděli a respektovali: Bůh žije mezi námi, i na tomto bezbožném místě!

„Dostat se do naší kaple bylo pro nekneže skutečným uměním, ano, pro mnohé to bylo zcela nemožné,“ napsal bývalý vězeň Johannes M. Lenz ve své knize „Kristus v Dachau“. „Zákaz byl velice přísný. Vyšel od vedení tábora a z Berlína. Nebezpečí pro kapli bylo příliš velké. Ohrožovali ji špiclové.“ Přesto se podařilo stovkám laiků zúčastnit se nedělní bohoslužby.

V této kapli stála také socha Panny Marie, dnes známé pod titulem „Panna Maria z Dachau“. Trůnila na bočním oltáři. „Vyřezá-

ná ze světlého dřeva, stylizovaná velice prostě, mohla by být stejně dobře „Hvězda jitřní“, „Uzdravení nemocných“, „Potěšení zarmoucených“, nebo „Královna mučedníků“. Všichni ji však nazývali „Naše milá Paní z Dachau“.

„Toto jméno vyjadřovalo všechno současně,“ vzpomíná jeden z významných vězňů, Francouz Edmond Michelet (pozdější ministr ve vládě de Gaulla). „Že byla víra pro velký počet z nás rozhodující oporou během celé naší zkoušky, je zcela zjevné a nikdo o tom nepochybuje. Nevěřící jsou toho svědky, stejně jako jiní. Chtěl bych také poukázat na nový poznatek, který získalo mnoho deportovaných během svého věznění, totiž na mimořádné postavení Panny Marie v katolické víře.“

V nelidském světě, v oceánu nenávisti, která nás chtěla zničit, byla lidská laskavost, nevyčerpatelná a vždy dostupná Mariina dobrota *příčinou naší radosti*. V rozjímání o Panně Marii u paty kříže jsme nacházeli pravý smysl naší bídy. Ba co více, v rozjímání o tom, jak se nás ustavičně zastává, jsme chápali stále více, jaký by měl být náš vlastní postoj.“ Tolik Michelet.

O blok 26 s kaplí se dělili němečtí duchovní všech vyznání. Kromě katolíků, těch byl největší počet, byli zde také evangelíci a pravoslavní duchovní, do-

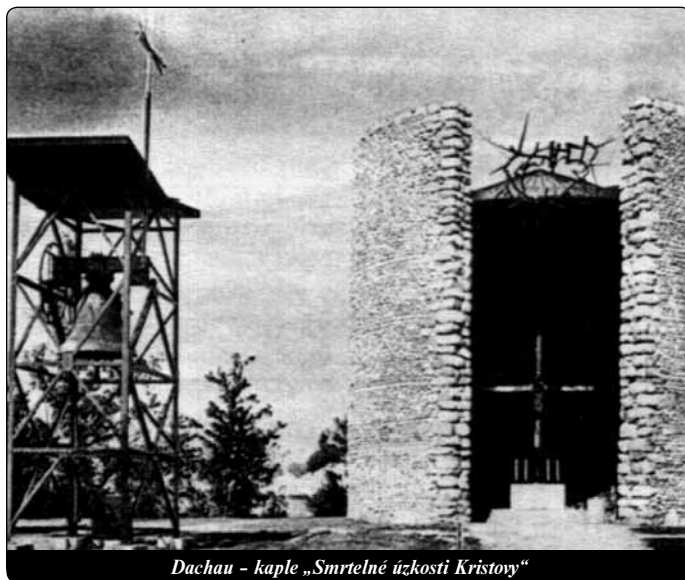

Panna Maria z Dachau

konce jeden mohamedán z Albánie. Nacisté v tom neviděli žádné těžkosti. Se souhlasem všech stála socha Matky Boží napravo od oltáře. Zhotovil ji jeden umělec z Vratislavi jménem E. Hoepker. Původně byla určena pro kostelík salvatoriánů ve slezském Freudenthalu. Ale apoštolský administrátor diecéze Josef Martin Nathan, který poskytl mnoha vězňům z Dachau materiální i duchovní pomoc, věděl o lepším využití. Společně s kardinály z Vratislavi a Mnichova a s požehnáním Pia XII. usiloval o povolení kaple v Dachau a sochu určil pro tuto kapli. Zabalena v dekách, byla dopravena nejdříve na saních na faru v Jägerdorfu. Odtamtud se dostala, upevněna v pytlí pod nákladním autem, o Velikonocích 1943 do KL Dachau. Dobrodružná cesta sochy (má výšku 1,1m) zůstala většině vězňů neznámá.

O Velikonocích 1943, svátku Zmrtvýchvstání a naděje, zaujala své místo ve vězeňské kapli. Johannes M. Lenz to popisuje následovně: „Byla to skvostná socha Panny Marie, hnědé barvy, vyřezaná ze dřeva. Ve vznešeném postoji stojí před námi. Její dobrotivé oči spočívají na božském Dítěti v její náruči. Tento milostný obraz si získal srdce všech jako bouře.“

Asi rok nato přišel relikviář s ostatky bratra Konráda z Parzhamu. Našel své místo

Dachau - kaple „Smrtné úzkosti Kristovy“

u nohou Panny Marie, která byla téměř ustavičně ozdobena květy. Kněží, kteří pracovali na plantážích, se starali o tuto výzdobu.

Socha Matky Boží byla svědkem, jak 17. prosince 1944 byl jáhen Karl Leisner z diecéze Mnichov vysvěcen biskupem Gabrielem Piguetem na kněze. Bylo to jediné kněžské svěcení v průběhu dějin KL. Před touto sochou se modlil P. Joseph Kantenich, zakladatel schönstattského hnutí, a mnoho polských kněží, kteří již byli prohlášeni za blahosla-

Msgr. Gabriel Piguet

vené. (Nejznámější a nejsvětější z nich, bl. biskup Michael Kozal, však zemřel již 26. ledna 1943, tedy ještě před příchodem sochy.) Jak mnoho růženců a jiných modliteb stoupalo z utiskovaných srdcí k nebi před touto sochou!

Po osvobození odnesl sochu 11. května 1945 P. Otto Pies TJ na faru sv. Jakuba v Dachau a 10./11. září 1955 byla za účasti arcibiskupa Josefa Wendela přenesena do tamního farního kostela. Již v roce 1945 bylo náměstí před někdejšími tábory přejmenováno na „Marienplatz“.

Ještě jednou musela Naše milá Paní z Dachau putovat. Vrátila se tak zpět na své první místo, na půdu bývalého KL. I to má svou historii.

V rámci mnichovského eucharistického kongresu byla na půdě bývalého tábora vysvěcena kaple „Smrtné úzkosti Kristovy“ a ještě o pět let později vznikl v jejím sousedství klášter „Karmel Nejsvětější Krve“. 14. září přišli prv-

ní karmelitánky a 22. listopadu 1964 vysvětil jejich klášter biskup Johannes Neuhausler, sám bývalý vězeň. Tehdy našla socha Panny Marie z Dachau své definitivní místo. Od té doby zde vládne jako Královna míru a mílosrdenství.

Ale zpět ke kněžím kaple v bloku 26. Kaple byla dokončena 20. ledna 1941. Okna byla natřena na zeleno, s červenými křížky uvnitř. 21. ledna v 5 hod. ráno měla být sloužena první mše svatá. Chyběly však hostie a víno. V prostoru zaplněném kněžími v trestaneckých šatech zaznělo poprvé Salve Regina. Byla to první pocta Matce Boží v novém posvátném prostoru. Polský kněz Pavel Prabutzki (měl v táboře své dva sourozence) sloužil první mši svatou 22. ledna 1941. Od toho dne až do osvobození byla zde trvalá eucharistická přítomnost Pána Ježíše ve svatostánku a každé ráno se v pekle koncentračního tábora slavila mše svatá. Docházelo sice stále k rušení během bohoslužby, ale protože existovalo povolení z nejvyšších míst v Berlíně, museli se i nejzavilejší nepřátelé Boha a víry s touto skutečností smířit.

Táborovým kaplanem byl Pavel Prabutzki. V roce 1941 nebyli Poláci ještě z kaple vykážani. Zemřel z hladu 30. 8. 1942 stejně ja-

Biskup Michael Kozal

ko jeho bratr Alois. Druhý bratr Boleslav skončil v plynové komoře. Všichni tři bratři zemřeli během dvou měsíců. Novým kaplanem se stal děkan Schelling.

Ve všední den po mši byla ovšem kaple zavřena. Kněží proto založili růžencové bratrstvo, které nebylo vázáno na žádnou budovu. Zasvěcení Pánu dosahovali tak živého kontaktu s ostatním světem.

21. září 1941 přišli polští kněží o „privilegium kaple“. Museli zůstat na svých blocích 28 a 30. Více než 800 kněží bez bohoslužeb! Zákaz z Berlína byl v platnosti až do listopadu 1944. Poláci však sloužili mši svatou od května 1943 pravidelně na svých barácích. Zákazy SS se vždy nějak obešly. Bylo zapotřebí síly shůry. Ani strážnému personálu nezůstalo skryto, z jakého zdroje čerpají křesťané sílu. P. Lenz píše:

„Dnes je svátek Panny Marie. Proto dnes peklo nebude... Jak často jsme to doslova prožívali, až do konce tábora. Bylo to přímo nápadné. Šikanování ze strany SS a bezbožných bachařů se projevovalo zvláště o nedělích a svátcích, ale o mariánských svátcích bylo vždy potlačeno. Ta, která šlape hadovi po hlavě, projevovala jednoznačně svou moc i v Dachau. A démoni tábora běsnili tím více, čím vnitřněji jsme my kněží nacházeli spojení s Bohem a s Pannou Marií.“

Od konce listopadu 1944 doznal náboženský život netušeného rozmachu. Neněmečtí kněží přestali mít problémy se vstupem do kaple, i vůči laikům byli hlídači velkodušnější.

„Více než dvacet národností různých náboženství bylo na bloku 26 zastoupeno. Proto musela být bohatší i obměna nedělních bohoslužeb. To platilo zvláště v posledním roce. Mše svaté se sloužily u hlavního oltáře, u mariánského oltáře i u sv. Josefa (stůl v sakristii) od 5 hodin ráno do 8 do večera. Žádný kostel na světě nezažil ve svých zdech takový neúnavný provoz... Bylo u nás možno slyšet i kázání v různých řečech.“

V roce 1944 začínaly mše svaté již o půl páté ráno. Po ranním apelu se kaple na bloku 26 ihned

naplnila k prasknutí. Ihned začalo půlhodinové kázání a pak slavnostní mše. Na konci ohlásil kaplan liturgický kalendář na další týden. Někdy, když bylo třeba, promluvil lidem do svědomí.

Pak následovala tichá mše pro ty, kteří nemohli na slavnou (služby, nedostatek prostoru). Pak byla kaple vyčištěna, vyvětrána a začala mše pro Francouze. Pak následovali němečtí protestanti. V poledne byli (po povolení) na řadě Poláci. Následovaly dvě tiché mše. Pak slavili své bohoslužby Italové a Češi se svými duchovními. O půl páté byly slavnostní nešpory a svátostné požehnání.

Karel Leisner v Dachau při svém kněžském svěcení

Následovala německá zpívaná mše a pak ještě jedna tichá. Pak měli místo holandští kalvíni a nakonec čeští protestanti. Pak zbyla ještě čtvrt hodina na vyčištění a vyvětrání a návštěvy eucharistického Spasitele před nočním klidem.

Také ve všední dny byla každé ráno mše svatá. Kněží se střídali jako celebranti. Byli mezi nimi někteří, kteří nemohli pět let k oltáři. Bylo to pro ně jako primice.

Vztahy mezi katolíky a protestanty byly tak dobré jako nikdy v dějinách. Před obrazem Panny Marie, se kterou všechny skupiny souhlasily, se vytvářela určitá jednota a propasti se vyplňovaly. Maria zde nebyla důvodem k rozkolu, nýbrž podnětem k pokojnému soužití.

Pokračování na str. 6

A co se dělalo pro nemocné a umírající? Jak jen to bylo možné, nosilo se jim svaté přijímání. „Celá léta jsem týdně roznesl 50 – 60 svatých Hostií tajně na ošetřovnu nebo těžce nemocným. Používali jsme také důvěryhodné pomocníky.“

Když biskup Gabriel Piguet delší dobu ležel v „revíru“ nemocen, nosil mu Edmond Michellet denně svaté přijímání: Laik podával svému biskupovi Tělo Páně! Služba sv. Tarsicia v nacistickém pekle!

Toužebně čekali kněží i laici na osvobození a vroucně vzývali Matku Boží. V tehdejší kalendáři byl ještě svátek Panny Marie od Vykupování zajatců, a to každý rok 24. září. V roce 1944 tento svátek připadl na neděli a byla při něm provedena čtyřhlasá „Mše v Dachau“ k Panně Marii Osloboditelce. Konala se zde i přednáška o Fatimě „Fatima, poselství naděje a vítězství nad zlem“, kterou měl spisovatel Joseph Böhr.

V dachovském pekle se také rozšířila modlitba, kterou složil prelát Adam Ott z Mohuče, s deseti velkými prosbami k Panně Marii z Dachau. Začínala slovy: *Náše milá Paní z Dachau, i když sami potřebujeme útěchu, vydej se, prosíme Tě, na svatou pouť a potěš ty, kteří potřebují Tvou pomoc. Je válka a miliony trpí ve dne v noci. Jsou v nebezpečí pro tělo i pro duši! Ukaž se, že jsi Matkou a posiluj je...*

„Ó vy všichni, kteří jdete kolem, pojd'te a vizte, zda je bolest jako bolest má!“ je napsáno pod mnoha obrazy Panny Marie Bolestné, která drží na klíně zmučené tělo svého Syna. V Dachau jsme zažili, že Maria trpěla spolu se svými dětmi a těšila je. Tak jako Maria šla spolu s Ježíšem křížovou cestou a vydržela až pod kříž, až k smrti svého milovaného Syna, tak je se svými bratry a sestrami, ať trpí kdekoliv. Prosi za nás „nyní i v hodinu smrti naší“.

*Z Maria heute VII-VIII/2005
přeložil -lš-*

Deváté a desáté Boží přikázání: „Nepožádáš“ (1)

První tři přikázání popisují správný řád vztahů člověka k Bohu.

Ostatní přikázání upravují řád vztahů lidí navzájem:

Čtvrté přikázání chrání život společenství.

Páté přikázání chrání život jednotlivce.

Šesté přikázání chrání předávání života.

Sedmé přikázání chrání vnější statky.

Osmé přikázání chrání vnitřní statky.

A co deváté a desáté? Je tu ještě o čem mluvit? Můžeme se zde zamyslet nad hříchem a obrácením.

I. Hřích

Co je to? – Jaká je jeho podstata? – Co je třeba si vzhledem k hříchu uvědomit?

1. Co není hřích?

Hřích není:

a) Vynález křesťanů, jak se někdy tvrdí.

b) Něco pro ztraktivnější filmového titulu („Hříšná ves“, „Hříšnice“ atd.).

c) Není správné, když se jako „smrtný hřích“ označují určité nesrovnalosti, aby tím byl čtenář anebo posluchač šokován (kolonialismus, paternalismus, diskriminace apod.) Aby se někdo dopustil smrtelného hříchu, potřebuje k tomu něco mnohem více.

2. Co je tedy hřích ve své podstatě?

Podstata hříchu je naznačena v podobnosti o marnotratném synu, kde je představen sebevědomý nevděčný mladý člověk se svým egoistickým jednáním. Sbalí si svůj podíl a odejde do cizí země, kde ho nezřízeným životem promrhá (Lk 15,11–13).

Krátce řečeno, hřích je tam, kde člověk jedná takto:

a) Ze svého egoistického „jen já“ dělá střed všeho.

b) Když člověk vědomě a dobrovolně nedbá na Boha ani na bližní a buduje si jen pro sebe svůj vlastní svět, je to hřích.

c) Hřích je vědomě a dobrovolně jednání, které je v rozporu se svatou Boží vůlí, s jeho přikázáními.

d) A protože Boží přikázání vycházejí z milujícího a přejícího otcovského Božího srdce, je vědomě a dobrovolně jednání proti nim také nevděčností.

e) Hřích je rozvrat: nejdříve v člověku samotném, mezi jeho poznáním a jeho vůlí. Člověk chce dělat něco, co odporuje jeho nejlepšímu vědomí a svědomí. Jeho nitro je rozervané. Člověk vnímá tento rozvrat, tuto rozpolcenost jako bolest duše, jako výčitky svědomí, jako vinu. Ale tento rozvrat se neodehrává jen v nitru člověka. Hříchem se člověk svým způsobem odcizuje svému okolnímu světu. Protože hřích je ve své podstatě egoistické chování odporující lásce, vede nutně k odcizení ostatním bližním, k odštěpení od jejich společenství. Kdo by chtěl být pospolu s chamtivým nebo nenávidným, bezohledným a rouhavým člověkem? V jeho blízkosti se cítíme poníženi, zneužiti, vykořisťováni. Od takového člověka se odtahujeme, a tak se ocitá stále více v izolaci. Hřích je tedy ze své podstaty vůči člověku nepřátelský. Odděluje od sebe lidi nejen v malých životních společenstvích, jako je manželství a rodina a pracoviště, ale rozštěpuje také národy a rasy.

f) Hřích tedy není něco nezavadného. Sahá ve skutečnosti ještě hlouběji. Působí nejen odcizení mezi lidmi, nýbrž také vůči Bohu. Hřích je odpor a odmítavý postoj člověka vůči svému Stvořiteli a nejvyššímu Pánu, vůči svému největšímu dobrodinci a jedinému Zachránci.

Hříchem opouští vzdorný syn, vzdorná dcera otcovský dům a odchází pryč od Boha. Hřích je sebeizolace člověka, která po určité době náhradního sebeuspokojení končí v osamělosti a cizotě.

Když všechno prohýřil, nastal v té zemi hlad. A on začal trpět nouzí. (Lk 15,14n.)

3. Hřích je vědomě a dobrovolně vzdorné jednání proti Božímu přikázání.

Milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce, z celé duše a ze vši síly své.

Provinění proti lásce k Bohu, k jeho vtělenému Synu Božímu Ježíši Kristu, který nám říká: *Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje.* (Jan 14,21) – *Kdo mě miluje, moje přikázání zachovává.* (Jan 14,15n.)

Proti přikazu lásky se člověk proviňuje především zanedbáním a opomenutím.

Existuje:

1. Hříšný nedostatek vědomostí o Bohu, které jsou základním předpokladem pro křesťanský život. Vědomě a dobrovolně „neznát Boha a nechtit ho poznat“ není omyl, nýbrž hřích.

2. Budovat si svůj vlastní svět nebo se dobrovolně uchýlovat do takového světa, který odvádí od poznání Boha a Boží lásky, je hřích.

Komu je dána hluboká znalost a živý zážitek z Nejsvětější Eucharistie, ten chápe, že zanedbávat nedělní mši svatou je velká nevděčnost, tedy i hrubé provinění proti lásce ke Kristu.

3. Kdo pyšně sází na svou vlastní moudrost, proviňuje se proti lásce k Bohu a činí se neschopným přijímat Boží moudrost (1 Kor 1,21). *To je život věčný, aby poznali tebe, pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.* (Jan 17,3)

(Dokončení)

*Z Dienst am Glauben 1/2005
přeložil -lš-*

Maria – plná milosti, plná Boha

Homilie olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera o svátku Nanebevzetí P. Marie při slavné mši svaté 14. 8. 2005 na Svatém Hostýně

Oslavujeme nanebevzetí Panny Marie, té, která naplnila své poslání a došla cíle. Je v nebi. Naplňuje se na ní slovo Písma: *Pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.* Ona, která byla Kristu nejbližší, vstupuje do jeho slávy jako první z lidí s tělem i duší.

Shromažďujeme se dnes na mariánském místě jako její ctitelé, nejen abychom prosili, ale abychom jí byli blízko, a děláme si naději, že pro svoji blízkost Marii budeme blízko i jejímu Synu a spolu s ní se dostaneme do jeho slávy. A to se skutečně naplní, pokud se Marii opravdu připodobníme, pokud splníme stejné poslání, jako měla ona.

Skrze ni přišel na svět Ježíš. Bůh skrze ni novým způsobem vstoupil do dějin. Jak to Maria dělala? Čistá a pokorná služebnice řekla Bohu ANO, nechala v sobě působit Svatého Ducha. Nedělala nic zvláštního. Nic nevymýšlí, nic neprosazuje, jen dává Bohu prostor a plně se s ním ztotožňuje. Chce jen to, co chce on. On, který je láska, v ní miluje. A to je i naše cesta.

Náš svět prožívá těžké období. Mnozí nepotřebují Boha a nestojí o něho, ale mnozí jej potřebují jen k tomu, aby se jim lépe vedlo. Nemají Boha na prvním místě ve svém životě. Na prvním místě mají svoje štěstí a svou spokojenost. Bůh má být jen služebníkem, jen nástrojem k dosažení jejich štěstí.

To je zásadní chyba. Hledací osobního štěstí se snadno vydá na cestu příjemnosti a zábavy a odhazuje všechno, co k tomu neslouží. I věřící, a dokonce zbožní lidé pak odstávají Boha i s jeho nároky. Že ne? Jen si přízeň například, kolikrát kvůli zábavě či televizi odložíme či zkrátíme modlitbu? Kolikrát víme, že bychom měli jednat po-

dle evangelia, a z pohodlnosti či z ohledů na lidi to neděláme? Pak se nemůžeme divit, že jiní, kterým nebylo tolik dáno, odloží Boha úplně a už s ním vůbec nepočítají! Rozhodují si sami. Dokonce si myslí, že dělají dobře, když vyhovují všem přáním těch, kteří hledají štěstí, a nepoznají, jak špatné může být jejich smýšlení. Nakonec řeknou třeba mladým lidem: Je vám těžké zavázat se svatbou na celý život? Tak žijte spolu bez sňatku. Máte jiné plány a nechcete děti? Tak použijte něco, čím zabráníte početí. Chcete děti a nemůžete? Dejte si je udělat ze zkumavky. Překáží vám nemocný či starý příbuzný? Dopřejte mu smrt z milosrdenství. Někomu se líbí homosexuální soužití, tak pro ně udělejte zákon. Muži se nechtějí ovládat, tak pokořte důstojnost ženy a zákonem zaveďte řemeslo prostitute.

Nestojí-li Bůh na prvním místě v životě, člověk ztrácí orientaci. Ptá se sice svého rozumu a třeba i hledá dobro, ale rozum bez Boha slouží jako pokazený kompas. Člověku pak chybí zachytný bod, staví se proti přírodě a jedná jako pomatený. Společnost vymírá a nemá budoucnost. Pomatený to nevidí a neumí řešit, proto se řídí aspoň heslem: *užij si dnes, co bude zítra, nevíš, ale přitom propadá strachu z terorismu těch, kteří chtějí zničit*

upadlou kulturu odkřesťanstvélé civilizace.

Jsmo na Svatém Hostýně, kde se uctívá P. Maria jako Vítězná Ochránkyně Moravy. Tady podle tradice zázračně zachránila životy našich předků. I dnes chce být naší záchranou, ale počítá s námi. Chce spolupracovníky. Co od nás čeká? Že řekneme ANO Bohu, že mu dáme první místo ve svém životě, že necháme v sobě působit Svatého Ducha, který je láska, že ho necháme vyzařovat z našich slov i skutků. Bůh musí nejprve naplnit náš život, abychom byli jako Maria – plná milosti, plná Boha. Pak ho můžeme dávat světu.

Jak? Milovat. To je totéž jako dávat Boha, který je láska. Bůh miluje tak, že se zřídá sám sebe a daruje se nám. Kristus za nás umírá, abychom my měli život. Miluje věrně až do konce, a proto vítězí.

No řekněte, nezměnila by taková láska svět? Pak by mladý člověk řekl partnerce: Já tě nechci využít, jen dokud se mi líbíš, ale ty stojíš za to, abych s tebou spojil svůj život až do smrti, ať přijde cokoli. Pak by manželé řekli: Nechceme se uzavřít Božím působení v nás, a dá-li nám děti, přijmeme každé, protože nechceme pěstovat lásku jako sobectví ve dvou, ale společně chceme dávat lásku dětem. Bude-li jich víc a bude-li to s nimi ně-

kdy těžké, pak to jen rozšíří naše srdce. Potká-li rodinu kříž neplodnosti, bývá to těžké, ale kříž s láskou přijatý posvěcuje a vždy nese plody. Možná přijmou děti opuštěné a přispějí k vyprázdnění sirotčinců, možná se ujmou nemocných, nebo najdou jiné pole pro službu lásky. Vstoupíme-li ve stejném duchu do kultury a politiky, musí se cosi změnit.

Naplňme-li srdce láskou Boha, nemůže být její projev v rozporu s Božím přikázáním. To si sice vyžádá sebeovládání a odříkání, ale z lásky není nic těžké. Boží láska též odpouští a dává novou šanci, důvěřuje, nikdy nezoufá a nepřestává. No řekněte, nezměnilo by to náš život i naše okolí?

Maria nás dnes zve ke spolupráci na záchraně světa. Kdo jí řekne ano, ať otevře srdce, a když ve svatém přijímání přijme Ježíše, ať je jistý, že má v sobě dost lásky a síly. Jeho srdce nestačí pojmout Boha, a proto bude z Boží lásky rozdávat. Začít můžeme malými pozornostmi při cestě z pouti, dobrovolnými projevy lásky, která pomůže, poslouží a naslouchá těm nejbližším, těm doma a v okolí.

Bude-li Bůh vyzařovat z našich skutků, budeme vytvářet Boží kulturu, kulturu lásky a života. Budeme-li mít odvahu k vyzařování Kristova smýšlení, budeme měnit i veřejné mínění, a spojíme-li se ve volbách, můžeme ovlivnit i zákony.

Maria nešla proti nikomu, ale dala se k dispozici Bohu, který na ní udělal veliké věci. Skrze ni přišla záchrana světa. Není jiné cesty ke štěstí lidstva, než cesta Mariina: naplnit své srdce Bohem a skrze vzájemnou lásku a věrnost Božím slovu dělat Boha viditelným v dnešním světě. Není pro nás jiné cesty do nebe, než být druhou Marií. Pak poroste i naše naděje, že nás Maria přivede do slávy nebe, kam nás předešla.

Mocná Královno nebe, pomoz nám být jako ty a přimlouvej se za nás! ■

Interiér baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně

Evangelizace s mariánským předznamenaním (3)

Mariánská víra jako základ pro mariánsky laděnou evangelizaci

Mariánská úcta jako hnací síla a růst evangelizace

Katolické křesťanství nejen zná mariánskou pravdu a mariánskou nauku, ale také zžívotňuje tuto nauku v mariánské zbožnosti a mariánské úctě. Víra a zbožnost, které nacházejí svůj výraz v úctě, jdou spolu ruku v ruce v nerozdělitelné jednotě. Víra je současně Bohem vyslovené a do lidského ducha vložené slovo a současně božská pravda darovaná lidem. Zbožnost však je něco jako vlastní, zcela osobní odpověď člověka na vyslovené slovo, které člověk jako subjekt adresuje Bohu svým jednáním a potvrzuje svým životem, aby tak vyznal Boží velikost a dal mu životný celostní výraz. V tomto smyslu byly mariánská nauka a mariánská zbožnost vždy tak navzájem provázané a navzájem pronikající, že z této zbožnosti vyrostly také impulsy k misiím.

Je sice správné, že pravdě jako takové přísluší určitá expanzivní síla, že podněcuje k rozšiřování a zveřejnění. To platí především o spásné pravdě, kterou Kristus přinesl lidstvu ve svém zjevení. Ona má všeobecně platný a všelidský charakter. Z toho hlediska je v mariánské pravdě již obsažen misijní rys.

Ten však získává skrze mariánskou úctu zcela nový impuls, významné posílení a duchovní křídla, jak to ukazuje uvedený příklad misijních společností. To má svůj základ v prvním rysu každé úcty ke svatým, i když ona je od bohopoety podstatně odlišná. Nábožensko-kulturní úcta začíná totiž prožitkem úžasu nad jedinečnou velikostí a vznešeností uctívané osoby, který probouzí v uctívajícím člověku hnutí myslí, ocenění vedou-

cí k nadšenému uznání a vzdávání pocty. K poznání pravdy se přistupují záměrná náklonnost a láska, neboť člověk je uchvácen jedinečnou hodnotou a důstojností uctívané osoby. Hnutí, které podněcuje srdce ctitele k holdu, je v případě postavy Panny Marie o to mocnější, že Mariino konání je obklopeno září božského tajemství, k němuž konec konců směřuje veškerý duchovní hold.

V Marii stvořil Bůh vrcholný obraz člověka dokonale uchváceného milostí, a to nejen proto, aby nám postavil před oči neposkvrněný ideál Bohem chtěného, tělesně i duchovně dokonalého tvora, nýbrž především také proto, aby přivedl do plného světla základní mariánské tajemství o povolání tvora ke spolupráci na vykoupění světa. Když s úctou pozvedáme svůj zrak k Marii, týká se to Krista a toho tajemství, které Maria vebí v Magnificat, když říká: *Shlédl na poníženost své služebnice* (Lk 1,48), a to právě vzhledem k jejímu povznesení ke spolupráci na vykoupění. Do tohoto spolupůsobení je však vtažen též i křesťan. Nemůže tomu být jinak, než že křesťanu při pohledu na Společnici Vykupitele vyvstává před očima také velikost vlastního úkolu, v jehož světle pak nachází citelný impuls k naplňování evangelizace. Tento impuls je spojen s jistotou, že Bůh tu velikost, kterou představuje s Mariinou pomocí, může a chce uplatnit i ve slabosti a malosti každého člověka – křesťana.

Ale úcta nabývá ještě většího významu skrze moment napodobování v ní zakotvený, lépe řečeno, následování a úsilí připodobnit se uctívané osobě. Uctívající osoba přijímá nutně vnitřně charakter příkladu a vzoru, jenž pů-

sobí na ctitele přitažlivou silou, které se dotyčný radostně podrobuje. Platí to tím spíše, že v úctě ke svatým je uctíván také Bůh, který omilostňuje svatě a Marii, takže se v podstatě jedná o „následování Krista“: *Imitatio* svatých je *imitatio Christi*.

Jestliže pak misie nebo evangelizace je v podstatě rozšiřování zvěsti o vtělení Boha hlásáním evangelia, není možno v tomto konání odhlížet od Mariina příkladu a vzoru. Přitom ono příkladné a napodobeníhodné nespočívá v jednotlivých duchovních skutcích, nýbrž je třeba je vidět v základních postojích, které Maria zaujímá jako „první křesťanka“ a které jsou zásadní a určující i pro život opravdového křesťana. První tento základní postoj, pro který je Maria blahoslavena (srov. Lk 1,45), je však víra, která předchází každé konání, takže, jak říkají církevní Otcové, Maria dříve, než počala Krista tělesně, počala ho ve víře.⁽²⁶⁾ Křesťanská tradice zahrnuje do této víry také moment panenství, chápe je však duchovně, jako čistou, jakoukoliv pochybností nedotčenou pokornou a poslušnou víru, která je pevná sama v sobě, která je života a akce schopná, jak to dokázala Maria pod křížem. Jen z této víry může vzejít věrohodné misionářské svědectví.

Ve srovnání s Marií jeví se víra dnešních křesťanů často jako ustaraná, nikoliv čistá a neporušená, nýbrž nahrazovaná světskými látkami, sešpendlená kritikou a utlačovaná nejistotou „opovázlivostí“. V pojmu opovázlivosti je vždy moment experimentování, nejistoty a nezdaru, který je v rozporu s původem víry z Boha. Namnoze máme dnes dojem, že víra spočívá spíše v úvahách o pravdě než v nadšeném a bezpodmínečném přijímání božské pravdy samotné. Z takové znejistělé víry nemůže vzejít žádné přitažlivé svědectví, které by zapůsobilo na nevěřícího a přivedlo ho k obrácení.

V opravdové, na Marii orientované víře teprve získává křesťan povolání k evangelizaci opravdovost své křesťanské existence, která je dokonalým zrcadlem pravdy, takže osoba hlásající víru působí autenticky a přesvědčivě. Jen z takové víry vyrůstá síla k bezvýhradné službě evangeliu, jakou Maria dokumentuje slovy o „služebnici“, tj. k nezištné službě vpravdě křesťanské existenci. Taková víra přijímá na sebe i utrpení a prožitek bolesti, jak to Maria osvědčila ve svém vyznání víry, když vstoupila podle Simeonova proroctví do dějin spásy jako bolestná Matka.

Významný impuls k evangelizaci v Mariině duchu spočívá v neposlední řadě ve vyzvání Panny Marie a v její přímlyvě, což je součástí mariánské úcty. Jako Matka všech živých, všech věřících a Matka Církve je Maria především po svém tělesném nanebevzetí od Církve pověřené misie-mi vyzvána jako velká pomocnice misií. Zde je třeba vzít na vědomí pravdu, že Maria po dokonání duchovního díla vykoupění dále uskutečňuje svou součinnost na spásu ve funkci všeobecné mateřské Prostřednice všech milostí, především pak té první, milostí obrácení a víry pro člověka. Prostřednictvím milostí se děje v podstatě skrze její přímlyvu. To poznalo křesťanství velmi záhy, když ve třetím století, v epoše velkého ohrožení víry, formulovalo svou nejstarší mariánskou modlitbu „Pod ochranu tvou“⁽²⁷⁾.

Křesťanství bylo na samém začátku jeho existence jasné, že Maria zastupuje člověka jako obhájkyň u Boha a Ježíše Krista nejen v osobních záležitostech, nýbrž že vzala za své jako první svědky víry především misijní záležitosti křesťanů a Církve. Proto na ni útočili modlitbami nejen v době nebezpečí pro víru, nýbrž vyzývali její pomoc také k zajištění a rozšíření víry. Proto se v dobách krize a nezbytné obnovy víry světci jako Ignác z Loyoly († 1556), Jan Františka de Chantal († 1641) a Jan

Děti jako misionáři

Videňská městská slavnost 2005: skupina 40 dětí, těm nejmladším jsou čtyři a pět let, a několik mladých, zpívají na náměstí Svatého Štěpána svízně, s přesvědčením a s živou gestikulací křesťanské písně. Nejvíce se nám líbí zdravé vyznání víry, protože tito mladí účinkující nemají žádné zábrany, cítí se dokonce velice hrdí na to, že mohou vyznávat: Já věřím v Ježíše Krista. „Ano, já věřím...“ zpívají, přičemž rukou ukazují na sebe.

Eudes († 1680) obraceli především na Marii.

Pro doklad účinnosti vyzývání Panny Marie o udržení a podporu víry poukazuje mariánská zbožnost právem na světodějně události: na zjevení Panny Marie v Guadalupe 1531 a po něm následující christianizaci Mexika; na vítězství křesťanstva nad mohamedánskými Turky 1571 u Lepanta, na poselství z Fatimy a jeho spojení s obratem na komunistickém Východě. I když to nejsou nějaké „nezvratné“ důkazy, které v oblasti víry nejsou ani možné, je to nicméně základní svědectví o Marii jako mocné pomocnici evangelizace.

To nelze popřít ani na základě zásadní námitky, kterou vznášela evangelická strana, že můžeme čekat pomoc od Krista i bezprostředně. Na to je třeba především odpovědět, že při veškeré evangelizaci v cíli stojící víra je skrze Mariinu přítomnost vnitřnější, rodinnější a intimnější, což má pro apoštolské úsilí velký význam. Pak je ovšem také nutno přiznat: Ani sám Kristus nám nemůže zprostředkovat nic z toho svého bohatství, které sám spojil s Marií: duchovní účinnost jejího mateřství, vyznařující sílu její ženské a snoubenecké oddanosti a růst apoštolské horlivosti na přímluvu této Prostřednice. Nemůže tomu být jinak, než že v jistotě mateřské přímluvy Panny Marie nabývá evangelizační úsilí na své vnitřní síle, naději a obětavosti, na milostiplném optimismu, ale také na realismu a zápalu. To vyjadřuje výmluvně jedna stará mariánská modlitba, ve které se jeden verš obrací na Krista i na Marii:

„Bez vaší silné pomoci nemůže nikdo prospívat.“ (ani dílo evangelizace) „A kdo to popírá, musí být nerozumný.“

*Z Der Fels 3/2005
přeložil -lš-*

Poznámky:

⁽²⁶⁾ Augustin, Sermo 215, n. 4.

⁽²⁷⁾ Sub tuum Praesidium: ML VI, 327–328.

Souhlasí to, co jsem opakovaně slyšela: Tyto děti mají dar otevřít lidem srdce tím, co zpívají, a způsobem, jak to dělají. Je při tom mnoho srdce a lásky. Je tu řeč o Kisi-Kids, křesťanské dětské skupině. Jen v uplynulém roce předvedli 85 muzikálů, 39 akcí a nadchly jiné děti ke zpěvu. 25krát spoluúčinkovaly s loutkářským souborem v zahraničí. Zpívaly i při bohoslužbách. Na jejich vystoupení přišlo 28 000 lidí. To je úctyhodná bilance.

Již vícekrát jsem o dětech slyšela a třikrát jsem je osobně zažila při vystoupeních. Ale teprve před nedávnem jsme dostali od pana Scharfa vynikající tip, zavolali jsme Birgit a Hannese Minichmayerovy, kteří tuto iniciativu přivedli k životu, abychom je mohli představit. Scharf popsal oba následovně: „Jsou spontán-

ni, kreativní, chaotičtí, nadšení, pomilováníhodní – a jsou především nadšenými následovníky Krista.“ Není to doporučení, které probouzí zvědavost?

A tak jsem tento manželský pár záhy navštívila v Linci v kavárně Ikea, kde mohli na dětském hřišti umístit svou nejmladší dceru. Můj první dojem: Oba jsou mladí, velcí, vyhlížejí velice dobře. Jejich otevřený a srdečný způsob, s jakým jednají s druhými – jak by jinak mohli nadchnout tolik dětí – učinil z našeho rozhovoru velice rychle přátelské setkání.

Nejdříve vypráví Birgit o svém životě. Narodila se v Linci v rodině jak z obrázkové knihy a měla spolu se svým mladším bratrem velice šťastné dětství. Byla sice u prvního svatého přijímání, a byla dokonce i biřmována, ale více z života víry už doma ne-

našla. Proto se biřmováním rozloučila s Církví. Veškerou její radostí byla jízda na koni. Každý den po škole byla ve stáji a také soboty a neděle a prázdniny trávil s koňmi v kruhu přátel, který se tam utvořil. To ji také uchránilo před nebezpečím alkoholu a drog.

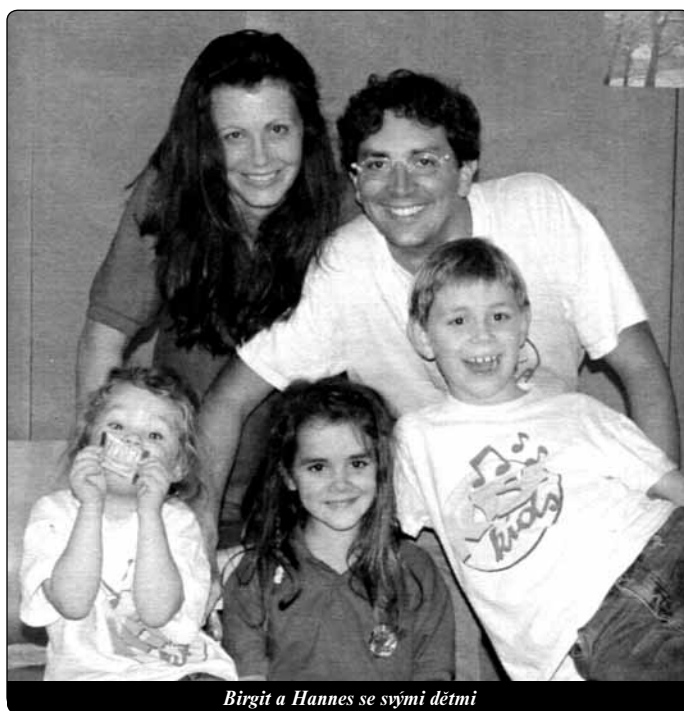
Jedna přítelkyně z této skupiny navštěvuje biblický kroužek a podařilo se jí po několika měsících – celou tu dobu se modlitební skupina za Birgit modlí – aby šla jednou s ní. Birgit je děním ve skupině mile překvapena, především tím, že všichni se radují z jejího příchodu, zatímco jezdecká skupina byla spíše uzavřená. Od té doby chodí Birgit každý pátek na setkání, i tehdy, když přítelkyně náhodou nepřijde.

V tomto kroužku získá teprve náboženské vzdělání a konstatuje, co všechno i přes absolvované školní vyučování z náboženství ještě nezná. Po roce návštěv biblického kroužku dojde k jejímu obrácení „při jedné přednášce, kde je řeč o tom, že víra nemůže zůstat v hlavě, ale musí sestoupit do srdce“. Jedná se o rozhodnutí: „Nestačí všechno teoreticky o křesťanství vědět.“

Birgit je nyní 18 a ujímá se ve farnosti skupinky mladých, pomáhá při bohoslužbách. Po maturitě se rozhodne, že bude studovat teologii. Přečetla již řadu životopisů svatých a knih o životě podle víry, ale chce získat skutečně fundované poznatky. Kromě teologie studuje angličtinu.

V době studia se seznámí s Hannesem, je také ročník 69, ale má za sebou zcela jinou minulost. Jeho dětství je zakořeněno ve víře. Otec je železničář a matka ošetřovatelkou v nemocnici. Minichmayerovi bydlí nejdříve ve Frankenmarktu, pak se přestěhují do Puchheimu, kde chodí Hannes do školky a do školy.

Rodiče jsou tradičního ražení a otec přísně dohlíží, zda dítě všechno řádně zachovává. Oba kaplani, kteří postupně působí ve farnosti, změní tento otcův ob-

Birgit a Hannes se svými dětmi

raz postupně k dobrému. Hannes k nim má velmi dobrý vztah. U jednoho se naučí ministrovat a může ho doprovázet při odnášení Eucharistie nemocným. Hannes kaplana obdivuje, chtěl by se stát něčím podobným.

Když pak přijde na faru nový kaplan, bere chlapce na semináře pro obnovu víry, které pořádá. Zde se setkává s mladými lidmi, pro které je víra stejně důležitá jako pro něho. Konečně společenství! Ve škole je ostrakován, protože každou neděli třikrát ministruje, a mezi ministranty mu ostatní závidí jeho dobrý vztah ke kaplanovi. Sám je udiven, jak to všechno mohl vydržet. Já sama vím od svých dětí a vnuků, jak je to těžké plavat v tomto věku proti proudu.

Hannes přikývne: „Neděle večer, to byla vždy depresivní fáze. Protože během týdne jsem nemohl ministrovat.“ Skutečně přátele neměl. To nebylo jednoduché. Ve své dnešní práci se snaží povzbuzovat děti, aby dokázaly plavat proti proudu a hledaly společně cesty, po kterých je možno jít. „Funguje to především tehdy, když máš silné společenství, které přijímá tvoje postavení ostrakovaného.“

U P. Gotse se také naučí, že modlitba je především osobní rozmluva s Bohem, nikoliv pouze vyslovování modliteb. Naučí se také vést malou skupinu. Bůh ho tak připravuje na jeho nynější činnost. Protože pěkně zpívá, poprosí ho jedna paní, aby jí nazpíval kazetu k narozeninám její sestry. Zcela udiven to vypráví jednomu příteli. Ale i ten konstatuje, že Hannes má výborné hudební nadání, a daruje mu kytaru. V šestnácti se naučí hrát na kytaru a ovládne také bicí nástroje a na otcovo přání navštěvuje školu zpěvu. Příprava na Kisi-Kids běží na plné obrátky.

U P. Gotse se cítí velice dobře a pracuje v letních měsících pro postižené děti a mladé lidi. Přemýšlí, zda nemá vstoupit ke kamiliánům: „Kdo chce být dokonalý, ať všechno opustí a jde

za mnou – toto místo Pisma na mě velice zapůsobilo. Chtěl jsem být dokonalý a líbit se Bohu. Proto jsem si myslel, že musím jít do kláštera. Na druhé straně jsem si neuměl představit život bez rodiny.“

Po maturitě se rozhodl nejdříve pro studium teologie. Otázka, zda se má stát knězem, je stále ještě otevřená. Rozmlouvá s jednou karmelitánkou o jejím povolání. Hannes si vzpomíná na její slova: „Povolání vkládá do srdce Bůh. Nevnučuje ti ho. Jistě, musíš Boha následovat, ale to může být stejně tak dobře v manželství jako v celibátu.“

Ve třetím ročníku pozná Birgit. Muzicírují spolu, tráví spolu prázdniny v Losensteinleite- nu, kde navštěvují domov důchodců, a zpívají postiženým v Altenhofu.

Hannes také koná praxi v nemocnici a u tělesně postižených dětí, aby si ověřil, zda by mu seděla taková činnost jako kamiliánovi, o jejichž řádu stále ještě uvažuje.

Po skončení studia začnou oba pracovat jako pastorační asistenti: Hannes v Altmünsteru a Birgit v Bad Ischlu. Je zodpovědný za práci mezi dětmi a mládeží a vyučuje náboženství. Chtěl by s dětmi zpívat a nastudovat nějaký muzikál. Birgit mu při tom pomáhá. Strávila během studia půl roku na biblické škole v Anglii a přinesla si s sebou odtamtud dětské písně, které se zpívají zároveň s gesty. Hannes vypráví: „Hned jsme písně ve škole vyzkoušeli a zjistili: Dětem se to líbí. Hned

potom jsem s nimi nastudoval vánoční muzikál. To byl vlastně start naší práce. Založili jsme tak farní pěvecký kroužek dětí v Altmünsteru. A Birgit udělala totéž v Bad Ischl. Zájem byl od počátku velmi pozoruhodný. V prosinci 1993 jsme měli první vystoupení. Kus *Zázračná noc* byl předveden třikrát.“

Nadšení bylo veliké, děti nechtěly s touto prací skončit. Proto jsme to zkoušeli dále a nastudovali další muzikál.

16. července slavili mladí angažovaní lidé svou svatbu a rozhodli se, že se usadí v Altmünsteru. Birgit mezitím absolvovala praxi pro angličtinu a náboženství a je nyní k dispozici farnosti. Hannes učí náboženství na základní škole a vede mládež děkanátu.

Práce s mládeží se rychle rozrůstá. Děti stále přibývá, a to i z evangelických a jiných rodin.

A tak je práce až nad hlavu. Starají se o 70–80 dětí, kromě toho je zde výuka náboženství.

R. 1998 jedou Minichmayerovi do Švýcarska na akci „Campus pro Krista“. Zde očekávají, že najdou odpověď na otázku: Jak pracovat s dětmi, nebo lépe, s mládeží? Jak má vypadat hlásání evangelia? Mezi jiným jsou to svědectví některých účastníků, kteří se již jako děti rozhodli pro Krista, která byla pro mladý pár jasnou odpovědí na jejich otázky. S velkým přesvědčením říká Hannes: „Vždy jsem si myslel, že rozhodnout se pro Boha je možno až v mládí. Nyní vím, že je to omyl. Pro Bo-

ha je možno se rozhodnout již v dětském věku. Kdo se již jako dítě rozhodne následovat Ježíše, zůstane v životě mnohého ušetřen. Takové rozhodnutí je třeba brát velice vážně a nikoli si myslet: To jsou jen děti!“

Neudělali jsme sami s našimi dětmi a vnuky zkušenost, že si vytvářejí zcela přirozený vztah k Bohu a víře bez výhrad? Tak mohou být snadno získáni pro evangelium.

Mladý pár se tedy rozhodne pro práci s dětmi. Ale jak to financovat, když bude třeba se vzdát místa učitele? U Birgitiných rodičů se mluví o možnosti založit nadaci, aby bylo možno financovat některé záležitosti. To už by bylo něco, myslí si na zpáteční cestě.

Když přijdou domů, najdou dopis, ve kterém jim jeden anglický podnikatel sděluje, že se dověděl o jejich práci, a nabízí jim pomoc. Má k dispozici prostředky z jedné nadace. To nemůže být náhoda! Tou cestou by byl jejich projekt zajištěn na pět let. To umožňuje Hannesovi, aby pracoval ve farnosti jen na půl úvazku.

Práce na muzikálech pokračuje rychle vpřed. Nejdříve zpracovávali Minichmayerovi díla jedné německé umělkyně, aby měla vztah k dětem. Vznikly problémy s autorskými právy. Tu vystoupilo jedno německé nakladatelství, které šíří dětskou hudbu. I když se jedná o evangelické zařízení, uzavrou smlouvu a Birgit začíná komponovat první muzikál samostatně. Titul zní: „Lilli a neuvěřitelný návrat na scénu“ (Lilli und das ungläubliche Comeback).

Muzikál se stane hitem. Zatím ho Kisi-Kids předváděli 150x. Hannes vypráví se smíchem: Tento název přitáhl i ty, kteří stojí opodál. A konstatují: tady jsme na zbožném představení! Ale protože kus dýchá velkou dávkou radosti, přesto se jim líbí. Mimo to na začátku se zpívá několik veselých songů, které mají za cíl navázat kontakt.

Náhle je Hannes povolán k civilní službě. Protože stále ještě pracuje ve farnosti, rozhodne se, že se tohoto zaměstnání vzdá, aby mohl převzít jiné. Sotva rozváže svůj pracovní poměr, doví se, že dostává ještě roční odklad. Zaměstnání je však už ztraceno.

Hannes chce nyní zpěv s dětmi propagovat na školách a farnostech v celém Rakousku. Najedzí autem týdně 1800 km, aby zaangažoval dětské soubory v celé zemi. Akce má úspěch. V prosinci téhož roku předvádějí 33x muzikál o zmrtvýchvstání, ve kterém účinkuje 700 dětí. Vznikne opravdová euforie pro Kisi-Kids.

Řeholní společnosti, farnosti, dokonce i baptisté spolupracují a chtějí dále pracovat s dětmi. To působí také problémy. Pro Minichmayerovy je taková práce na velké obrátky trochu příliš, protože mezitím, je to rok 1999, je na cestě dcera Tabea, která následuje po starším bratru, a 2001 přibude další dcera.

Když musí Hannes konečně nastoupit civilní službu, je to dobrá příležitost k osamostatnění některých skupin. Během civilní služby si podrží skupinu v Altmünsteru, Kirchdorfu a Vorchdorfu.

Civilní službu koná u Červeného kříže. Tam mu dávají po několika měsících volnou ruku, aby mohl nastudovat muzikál pro Červený kříž. Tak se Hannes opět vrací ke své práci, teď je dokonce placena státem. Neříká to milý pozdrav od Pána Boha? Minichmayerovi vidí v takových „náhodách“ skutečný Boží rukopis.

A na důvěře v Boží dílo také Birgit a Hannes v životě stavějí. Tak to vidí i Michael Scharf: „Že dostávají tolik milostí, souvisí jistě s tím, že celý svůj život svěřili Boží Prozřetelnosti.“ Oni se opravdu stále ptají, kam je Bůh chce vést.

Tím způsobem dospěl Hannes k přesvědčení že se z Kisi-Kids má stát hnutí. Při jednom semináři po skončení civilní služ-

Z ústředí Mariánského kněžského hnutí v Miláně přijede do České republiky **DON STEFANO GOBBI** a povede několik večeradel v ČR. Zveme proto věřící i kněze, aby se jich zúčastnili. Všechna večeradla budou ukončena mší svatou a bude na nich možno získat „modrou knihu“ a jinou podobnou literaturu.

ČESKÉ BUDĚJOVICE – pondělí 29. srpna 2005, klášterní kostel Obětování P. Marie na Piaristickém náměstí, začátek v 15.30 hod. • **PRAHA** – úterý 30. srpna 2005, bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově, začátek v 16.30 hod. • **BRNO** – středa 31. srpna 2005, kostel sv. Jakuba, Jakubská ul., začátek 15.30 hod. • **OLMOUC** – čtvrtek 1. září 2005, katedrála sv. Václava, začátek 15.30 hod. • **OSTRAVA** – pátek 2. září 2005, katedrála Božského Spasitele, začátek 15.30 hod. • **ROŽNOV POD RADHOŠTĚM** – sobota 3. září 2005, farní kostel Všech svatých, začátek 14.00 hod.

SETKÁNÍ KNĚŽÍ S DONEM GOBBIM: PRAHA, Bazilika Nanebevzetí P. M. na Strahově – v úterý 30. 8. v 15.00 hod. • **BRNO**, Klášter minoritů, kapitulní síň ve středu 31. 8. v 10.00 hod. Webová stránka, kde je možno získat i text „modré knihy“ a informace o večeradlech, je: www.mkh.cz

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ 2005

2. 9. – 6. 9.	Duchovní cvičení pro vysokoškoláky	P. V. Slamečka
18. – 23. 9.	Kněžské exercicie	P. P. Vaculík SDB
30. 9. – 2. 10.	Duchovní cvičení formou večeradla	P. M. Filip
4. – 8. 10.	Duchovní cvičení s Pannou Marií	P. J. Hladíš SJ
9. – 13. 10.	Duchovní cvičení pro důchodce, nemocné, osamělé	P. J. Čupr SJ
16. – 21. 10.	Duchovní cvičení pro trvalé jáhny a manželky	P. V. Kodet, Ocarm., K. Lachmanová
26. – 29. 10.	Duchovní cvičení pro manžele	P. M. Kabrda SDB
3. – 6. 11.	Duchovní cvičení pro snoubence	P. J. Berka, OPraem
16. – 20. 11.	Ignaciánské pro všechny	P. S. Peroutka SJ
2. 12. – 4. 12.	Duchovní cvičení pro manžele	P. F. Petřík
4. – 8. 12.	Adventní duchovní cvičení	P. A. Dabrowski OFM
13. – 17. 12.	Adventní duchovní cvičení	P. S. Peroutka SJ
30. 12. – 1. 1.	2006 Duchovní cvičení formou večeradla	P. M. Filip OP

Bližší informace naleznete na internetové adrese: www.stojanov.cz. Příhlášky poslejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel.: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz.

by si Hannes ujasní, že Kisi-Kids nesmí nadále zůstat jako „show jednoho muže“. On sám se musí stáhnout a investovat do mladých spolupracovníků, aby se z celé záležitosti stalo hnutí hlásání víry prostřednictvím dětského zpěvu.

A tento koncept se realizuje. V současné době mají pět mladých dívek jako spolupracovnice, čímž se okruh působení Kisi-Kids podstatně rozšířil. A zdá se, že projekt funguje. V muzikálu působí 120 dětí, dalších 400 pak v dalších projektech. Hannes má radost: „Když jsme teď byli v Izraeli, měli jsme doma 15leté spolupracovníky, kteří zastali řešení problémů, a dokonce i vystoupení.“

Žasnu. A jak je to nyní financováno? Když skončila podpo-

ra nadace, zůstalo jen sdružení. Má příjmy z členských příspěvků, autorských práv, honorářů za vystoupení, koncertní honoráře a příjmy z prodeje CD. Pět mladých dívek pracuje bez nároků na honorář, dostávají kapesné a cestovné. Birgit sama se vidí především jako matka.

Ze všeho, co se dovidám, vidím, že ti dva se dokonale doplňují. Hannes zajišťuje zkoušky a vystoupení a vzdělávání celého Kisi-Kids jako tanečnicko a pantomimického tělesa. Má herecko-režijní nadání, umí děti na scéně nadchnout a spojit to s hlásáním.

Birgit je uklidňující pól, dbá o to, aby toho na děti nebylo příliš. Její silou je kompozice a texty. To je její charisma. Všechny pět muzikálů, dalších pět je rozpra-

covaných, a zhruba 120 písní, to je její dílo. Kdo objeví její texty, žasne, jak jsou hluboké a současně vysloveny prostou dětskou řečí. Oba se pravidelně vracejí k duchovním obnovám a modlitbě. Je to vidět, že texty a produkce vyrůstají z modlitby.

Ústřední záležitostí obou je vést děti k Bohu: modlitba, četba Pisma jsou samozřejmou a přirozenou součástí práce a zkoušek. Takže to, co na scéně předvádějí, není jen show, nýbrž zvláštní druh hlásání evangelia. Michael Scharf říká: „Co na mne obzvláště působí, je způsob, jak se děti chovají k sobě navzájem, jak si přinášejí jídlo, jak berou ohled jeden na druhého (nejdřív přijdou vždy ty menší, pak ty větší), jak se při těžkostech zcela přirozeně obracejí k modlitbě, to je skutečně známka pravosti.“ A tak se děti opravdu stávají misionáři. Některé z nich se modlí za obrácení svých rodičů.

Že zpěv dětí oslovuje dokonce i dospělé, zažili Minichmayerovi již několikrát. Mnoho posluchačů je dojata tím, co se jim na scéně předvádí, musí se vyrovnat vážně s Božím slovem. Birgit a Hannes vidí jako svůj úkol vést k víře nejen děti; chtějí biblickými příběhy, které děti inscenují, ukázat co největšímu počtu dospělých, že Bůh v jejich životě působí a miluje je.

Zvláště velkou radost má tento pár z CD s písněmi k bohoslužbám. Hannes soudí s velkou vděčností: „Jsme přesvědčeni, že Bůh dal těmto písním zvláštní pomazání. Je v nich něco, co se dotýká lidských srdcí.“ Texty odpovídají liturgii a nikoliv lesu a táboráku.

Je radost naslouchat této dvojici, protože z nich tryská mnoho opravdové radosti. Nakonec konstatují, že z nich i na mne přeskočila jiskra nadšení pro tuto práci.

Internetová adresa:
www.kisi-kids.at

Z Vision 2000 – 3/2005
přeložil-lš

Jak přišlo dvanáct nevzdělaných mužů k tomu, že se postavili proti celému světu?

Že byli bez bázně, ukazuje nám evangelista. Nic nezapírá a nemyslí na to, jak by zamluvil jejich chyby, a to je největší důkaz pro jeho pravdomluvnost. Co říká evangelium o apoštolech? Že po Kristově zatčení všichni uprchli, a Petr ho dokonce zapřel.

Kdyby neviděli Zmrtvýchvstalého a neobdrželi nevyšší důkaz jeho moci, nikdy by se neodhodlali k takovému nasazení.

Sv. Jan Chryzostom

Počátky Církve (20)

Římský občan (22,24-29)

Velitel ho dal odvést do pevnosti, aby ho zachránil před davem, ale poručil, aby byl vyslýchán a podroben bičování. Chtěl pochopit, proč dav tak proti němu křičí. *Ale Pavel řekl setníkovi, který stál vedle něho: „Máte právo bičovat římského občana?“*

Naskýtá se nám otázka: Proč Pavel teprve nyní odhaluje své římské občanství? Snad je to Lukáš, který chtěl podat tuto zprávu. Zaznamenává ji, protože znamenala rozhodný obrat v Pavlově soudním případě, který skončil nakonec v Římě.

Nyní má Pavel jistotu. Nikdo ho nesmí spoutat ani bičovat, dokud ho soudce neprohlásí vinným. A právě to chce tribun udělat, proto svolává velekněze a celou veleradu.

Pavel před veleradou (23,1-11)

Počátek této scény ihned připomíná Ježíše před veleradou. Sotva se Pavel objevil před veleradou, řekl: *Bratři, já jsem až do dneška žil před Bohem s naprosto dobrým svědomím.* Když to uslyšel velekněz, nařídil, aby ho bili přes ústa. Také Ježíš byl před veleradou políčkován (Jan 18,22). Pavel pokračuje v obhajobě své nevinnosti slovy: *Bratři, já jsem farizeus, syn farizeů! Stojím před soudem kvůli naději na vzkříšení mrtvých.* Tato slova zapůsobila jako bomba. Pavel věděl, že k tomu dojde. Mezi přítomnými bylo mnoho saduceů a farizeů. Ti

první tvrdí, že není vzkříšení, ani andělé, ani duchové. Po Pavlových slovech se farizeové a saduceové začali mezi sebou prít a proces nemohl pokračovat. Farizeové pokládali Pavla za nevinného. Velitel proto povolal oddíl vojska, vytrhl jim Pavla a dal ho dovést do pevnosti. Další noc se Pavlovi zjevil Pán a řekl mu: *„Neztrácej odvahu. Jak jsi o mně vydával svědectví v Jeruzalémě, tak musíš vydávat svědectví také v Římě.“* Ale než k tomu dojde, uplyne ještě mnoho času.

Spiknutí proti Pavlovi (23,12-34)

Pozdvižení pokračuje. Nenaivist Židů dosáhla takového stupně, že někteří prohlašují, že *nebudou jíst ani pít, dokud Pavla nezabijí.* Velekněžím řekli: *Požádejte velitele, aby ho předvedl, jako byste chtěli jeho záležitost důkladněji vyšetřit. My jsme připraveni, že ho zabijeme dříve, než se k vám přiblíží.* Ale syn Pavlovy sestry se o těchto úkladech dověděl. Šel nejdříve za Pavlem a ten ho poslal za velitelem. Ten sestavil kohortu z 200 vojáků a 40 jezdců, napsal list místodržícímu Felixovi a dal Pavla bezpečně dopravit k němu do Cesareje.

Proces před Felixem (24,1-22)

A tak se uskutečňuje to, co Ježíš předpověděl svým učedníkům: *Budou vás pronásledovat, vydávat synagogám a do vězení, budou vás předvádět před vladaře pro moje jméno. To vám dá př-*

Sv. Pavel

ležitost k svědectví (Lk 21,12n.). Pavel se nyní nachází před vladarem, když byl nejdříve předveden před veleradu jako Ježíš.

Žalobu sestavil nejvyšší velekněz a starší, kteří si přibrali advokáta jménem Tertulla, který začal svou řeč chválou na vladaře jako člověka pokoje a obvinil Pavla z buřičství jako náčelníka nazaretské sekty. *„Pokusil se dokonce znesvětit chrám. Pro to jsme se ho zmocnili.“*

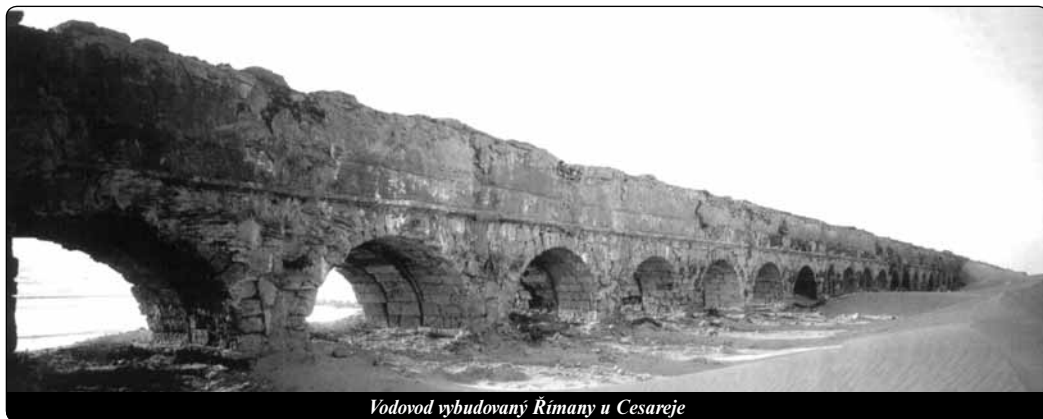
Pavel neměl obhájce, ale dokázal se hájit sám: *Není tomu dvanact dní, co jsem přišel do Jeruzaléma jako zbožný poutník. Nikdo mě nepřistihl, že bych někoho podněcoval ke srocování. Ale přiznávám se ti k tomu, že uctívám Boha našich otců podle učení, které oni nazývají sektářstvím. Po více letech jsem přišel, abych odevzdal svému národu milodary a abych podal*

oběti. A při nich mě našli, jak vykonávám v chrámě svůj očištný obřad, ale bylo to bez shluku a bez výtržnosti. Měli by před tebe předstoupit někteří židé z Asie a žalovat, zda mají něco proti mně. Ani tito zde nemají žádný důvod proti mně, kromě toho, že jsem zvolal: Kvůli vzkříšení z mrtvých stojím před soudem.

Felix tedy odložil celý případ do doby, než přijde velitel Lysias.

Poznat učení (24,23-27)

Pavel má nyní mnohem větší svobodu. Je střežen, ale přátelé ho smějí volně navštěvovat. A snad kvůli osobnostem, které za Pavlem přicházely, zatoužili Felix a jeho družka Drusilla Pavla navštěvovat a očekávali přítom, že jim Pavel dá nějaké peníze. Pavel však věděl o jejich nemanželském poměru a pokusil se prohloubit jejich znalosti o křesťanském učení. Něco z toho již znali. Když však začal mluvit o spravedlnosti, zdrženlivosti a budoucím soudu, dostal Felix strach a přestal za ním chodit. Dopustil se vůči němu nespravedlnosti. Měl ho nechat na svobodě, ale aby se zalíbil Židům, nechal ho ve vězení a svěřil celou záležitost svému nástupci Porciu Festovi.

Vodovod vybudovaný Římany u Cesareje

Pavel se odvolává k císaři (25,1-12)

Když nastoupil nový vladař, žádali Židé, aby byl Pavel převeden do Jeruzaléma. Rozhodli se totiž, že ho během toho transportu usmrtí. Festus však rozhodl, že soud se bude konat v Cesareji. Proto Židé přišli a obviňovali ho z těžkých zločinů, ale žádný nemohli dokázat. Pavel řekl: *Nedopustil jsem se žádné viny ani proti Zákonu, ani proti chrámu, ani proti císaři.* Festus, který chtěl ukázat Židům, že jim vychází vstříc, zeptal se Pavla, zde se chce odebrat do Jeruzaléma, aby tam byl souzen. Ale Pavel použil svých práv jako římský občan a řekl: *Nacházím se před soudem v Cesareji. Nikdo nemá právo vydat mě Židům. Odvolávám se k císaři.* Festus mu odpověděl: *K císaři ses odvolal, k císaři půjdeš.*

Ježíšova slova: *Máš o mně vydat svědectví v Římě* se tak stávají skutečností. Při všech lidských záměrech Pán má vždy poslední slovo. A Pavel tak zaskočí, jak skutečně **kráčí s Kristem dějinami.**

MODLEME SE

Pane, jak to bylo krásné, vidět, jak z Pavlovy tváře vyzářuje tvoje tvář. Chápeme, proč mohl Pavel říct křesťanům: „Buďte mými následovníky, jak já jsem Kristův.“ Kdy se my kněží naučíme, abychom mohli totéž říct svým věřícím?

Pane, nauč nás rozjímat o Tebě, když meditujeme nad evangeliem, abychom postupně dokázali napodobovat Tě a plnit vůli Otce, který chce, abychom se Ti podobali.

Obracíme se na Tebe s touto prosbou a myslíme přitom na ty, jimž je určena naše práce: potřebují v nás vidět vzory pro stádo, jak kráčíme pod vedením Ducha Svatého.

(Pokračování)

Z *Maria Auxiliatrice* 1/2005
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

si její zastánci teprve ve chvíli, kdy „svou svobodu“ uplatní terorista sebevrah a vezme s sebou do hrobu nic netušící nevinné oběti. Pak se pojednou vrátí do povědomí něco jako odsuzování bezohlednosti. Ta je ovšem zavrženíhodná stále a za všech okolností a nikoliv teprve v situaci, při které si s hrůzou uvědomují, že už je v sázce můj vlastní život. Kdo si klade otázku, zda se sám v honbě za vlastním, často až nezřízeným uspokojením nedopouští bezohlednosti vůči druhým, vůči přírodě, a dokonce vůči sobě samému?

Jako o nejvyspělejší formě moderní společnosti se mluví o tzv. právním státě. Aby ovšem toto „právo“ mohlo plnit své poslání, musí především samo odpovídat právu přirozenému a respektovat práva všech, především těch nejslabších. A pak se musí také setkávat u všech občanů s oním zcela samozřejmým odpovědným vnitřním přístupem, který není možno formulovat a zapsat v paragrafech, nýbrž musí být zakotven v samotném nitru člověka jakožto svědomí.

Bohu na Sinaji stačil jeden zákon s 10 paragrafy, aby promyšleně postihl a uspořádal všechny oblasti chování jedince i společnosti. Všechny další předpisy a zákony vznikly jako nezbytná dodatečná ochrana proti lidskému sobeckému, tedy nesolidárnímu a nezodpovědnému chytračení a obcházení těchto základních mravních norem. Aby společnost nějak nahradila onu důmyslnou a nanejvýš moudrou Boží ochranu jedince i společnosti, kterou Bůh formuloval v Desateru a kterou tzv. moderní společnost opovázlivě i s Bohem odhodila, vymýšlejí draze placení úředníci a poslanci složitou síť zákonů a paragrafů, ve kterých se už ani oni

sami nevyznají a kterým největší pozornost věnují právě ti, kteří se chystají tyto zákony plánovitě obcházet a využívat jejich nevyhnutelných mezer, nedomyšleností a protirečení ke svému bezohlednému vlastnímu prospěchu.

Syn Boží, který nepřišel Zákon zrušit, ale naplnit, dokázal dokonce zredukovat celý Zákon a proroky do dvou přikázání, která mají navíc společného jmenovatele, a tím je láska. Je to přikázání nejvyšší, tedy nejvíce zavazující, ale kupodivu tak jednoduché a průzračné, že je chápe už docela malé dítě. Někteří lidé tvrdí, že dítě je malý sobec. Je-li dítě sobec, nemá to však ze sebe, ale udělalo v prostředí svého vývoje a rozvoje zkušenost, že chce-li mít aspoň nějakou radost, musí „hrabat pod sebe“, protože radost opravdové lásky od svého okolí nezakouší, ačkoliv má na ni svrchované svaté právo. Ve skutečnosti je to pro ně tragédie, protože nedostává do své výbavy základní vklad, základ zdravé radosti i společenského soužití. Zákon lásky je jediný zákon, který člověka neomezuje, nýbrž obohacuje, je to nejpřirozenější prostředím, ve kterém se pak může svobodně pohybovat podobně jako ryba ve vodě.

Že láska mezi lidmi je nedostatkové zboží, nikdo nepochybuje. Jestliže se svět odnaučil lásce, uzavřel si hlavní a vlastně jediný zdroj opravdové radosti. Protože bez ní nemůže žít, hledá ji zoufalým způsobem, který ho dohání k bezohlednosti ke všemu, ke všem i k sobě samému. Technoparty je flagrantním příkladem takového zoufalství i bezohlednosti, ke které musí nutně dojít, když má kvantita nahradit kvalitu. Mnoho lidí se u těchto ubožáků zastává jejich práva na bezohlednost, místo aby jim

projevili spíše politování pro předčasnou otupělost sluchu i ducha. Zdalipak někde někdo manifestoval a protestoval proti ničení přírody a bezohlednému týrání zvíře i lidí rámušem opravdu pekelným?

Všechny pokusy o ráj na zemi je možno snadno usvědčit ze lži. Stačí se zeptat: A kde máte to, co je pro ráj podstatné? Kde máte lásku? Po těch dvou největších pokusech, které si činily nárok na věčné, anebo alespoň na tisícileté trvání, zůstaly jen tragické památky, které svědčí nikoliv o ráji, ale o pekle na zemi. Ale co odpovíme, když stejnou otázku položí falešní proroci také nám křesťanům: A kde máte lásku? Nejsme jen znějící kov a zvučící cimbál, který nepřináší potřebné ovoce? Když byla Církev na svém počátku plná Ducha Svatého, byla láska jejím nejcharakterističtějším a nejpřitažlivějším znamením. Úkol získat všechny národy za Ježíšovy učedníky a naučit je zachovávat všechno znamená v podstatě naučit je lásce. Kdo jiný má přinést na svět lásku, ne-li ti, kterým Ježíš řekl: Zůstaňte v mé lásce, aby moje radost byla ve vás? Omlouvali jsme se v Jubilejním roce za různá selhání. Není neláska, sobectví a násilí ve světě především žalobou obrácenou proti nám za naše největší a nejzávažnější selhání?

Tak jako se tato civilizace bez lásky nezrodila přes noc, tak se ani přes noc nezmění. Je to opět otázka generací, ale především otázka nového začátku. Modleme se naléhavě k Bohu, aby tento nový začátek zasel a hluboce zakořenil v současné mladé generaci! Pokud už ovšem nemá ve své ruce připravenou lopatu... (srov. Mt 3,12)

-red-

Evropan v čínském prostředí

Ukončení přednášek je pro většinu posluchačů Univerzity Karlovy spojeno s příjemnou představou prázdninového odpočinku. Pro pedagogy však naopak tato doba přináší mnohé další úkoly, neboť právě v prázdninových měsících jsou pořádány různé domácí i zahraniční kongresy a jiné odborné akce. Jako v minulých letech požadoval i po mně letošní červenec '05 jednak přednesení teologického referátu na mezinárodním kongresu pořádaném Katolickou univerzitou v australském Melbourne, a jednak pobyt na čínské univerzitě v Hongkongu, zaměřený na zpracování problematiky rozdílu mezi čínskou a indoevropskou metafyzikou. Protože život v Austrálii se příliš neliší od euroamerického způsobu života, zaměřím se na praktické poznatky a dojmy, které jsem získal během svého pobytu v čínském prostředí. Odborné výsledky mého čínského pobytu budou v brzké době zveřejněny formou speciální filosofické studie.

Především nutno připomenout, že bývalá britská kolonie Hongkong se stala od 1. července 1997 součástí Čínské lidové republiky, kterýžto stát se řídí principy komunistické ideologie. Na šestimilionovou hongkongskou komunitu nejsou však na základě zvláštního legislativního statutu (tzv. SAR – Special Administration Region) principy komunistické vlády aplikovány ve všech ohledech. Tak např. je po ekonomické stránce zcela přípustné tržní hospodářství. Po stránce občanských svobod je plně respektováno právo shromažďovací i právo na vnější vyjádření vlastního názoru. Pekingská administrativa se sice čas od času pokouší hongkongské politické výsady omezit. Doposud však vždy nakonec od svých záměrů ustoupila. Naposledy tomu tak bylo při výročí převzetí moci nad Hongkongem, kdy dne 1. července 2004 pekingská centrální vlá-

da ustoupila od svých požadavků pod tlakem milionové pokojné demonstrace hongkongských občanů.

Privilegované postavení Hongkongu v rámci komunistického čínského státu se projevuje, i pokud jde o státní symboly. Nade všemi státními objekty (budovy, lodě) v Hongkongu vlaje prapor komunistické Číny. Kupodivu vlaje tento prapor i nad územím buddhistického kláštera v Ngong Ping na hongkongském ostrově Lantau. Jinak však má hongkongská enkláva vlastní rudý prapor s bílým pěticípým květem, kde v každém cípu onoho květu je navíc ještě malá pěticípá rudá hvězda.

Nad církvemi a náboženskými společnostmi nevykonávají státní orgány v Hongkongu žádný dohled. Vztahy mezi státními a náboženskými organizacemi probíhají na základě vzájemného uznání suverenity a nevměšování. Katolická církev má svého biskupa, jmenovaného Svatým stolcem (Mons. Joseph Zen Ze-kiun). Vydává katolický týdeník Sunday Examiner. Má vlastní církevní školy základní i střední. Ke studiu teologie jsou však kandidáti kněžství vysíláni buď na Tchaj-wan, nebo do Říma. Laici mohou získat teologické vzdělání na úrovni bakaláře a licenciátu na Katolickém institutu v Macau, který má promoční právo z titulu své afilace ke Katolické univerzitě v Portugalsku. Katolická církev udržuje v Hongkongu řa-

du institucí a spolků, které vyvíjejí činnost zejména pastorační, vzdělávací a charitativní. Vzhledem k celočínským drastickým opatřením na omezení porodnosti ani příliš nepřekvapí minimální počet dětí na nedělních katolických bohoslužbách. Skutečně však je zarážející téměř nulová účast mužského pohlaví na bohoslužbách. Katolické kostely jsou při bohoslužbách naplněny dívkami a mladými ženami v rozmezí 15 – 35 let, které se s nadšením účastní liturgického dění, aniž by se při tom projevovaly nezdravé jevy feminismu. Tato situace, kdy má člověk dojem, že je přítomen na bohoslužbách nějakého dívčího gymnázia, není však nijak náhodná. Podle statistik opírajících se o oficiální komunistické podklady je katolická církev nejen v Hongkongu, ale v celé Číně vytvářena ze 70 % (na venkově dokonce z 80 %) dívkami a mladými ženami. Při mešních obřadech jsou dodržovány celocírkevní liturgické směrnice. Neviděl jsem žádné svévolné liturgické experimentování dobře známé z evropských a amerických katolických bohoslužeb. Je též dostatečně využívána možnost individuální formy svátosti smíření. Závažnou mi však připadá problematika liturgického jazyka. Zdá se mi, že je zde napětí mezi praktickým životem Číňanů, kteří bez rozdílu věku při své celodenní činnosti užívají kantonskou nebo mandarinskou čínštinu, zatímco hlavní katolické bohosluž-

Další část čteny na pokračování
VÝZVY FATIMSKÉHO
POSELSTVÍ
bude uvedena až v příštím čísle.

by probíhají téměř vždy v angličtině. Nahrává se tak postojům tzv. národní katolické církve, nespojené se Sv. stolcem, která vytyká římskokatolické církvi opouštění čínských národních tradic.

Otázku mužské neúčasti na církevním životě v Číně jistě nelze vidět tak jako v mnoha tradičních evropských lokalitách, kde se často stává, že ženy jsou v neděli v kostele a muži v hostinci nebo na fotbale. Již proto ne, že v Číně neexistují hostince našeho typu. A ani sami Číňané nějaké zvláštní nadšení pro kolektivní sport neprojevují. Alespoň nako-lik jsem je pozoroval. Domnívám se, že je třeba se na problém zahledět v širším kontextu. Když jsem se po přeletu dostal do centra Hongkongu, neměl jsem pocit, že se nalézám ve velkoměstě, ale v **mraveništi**, kde navenek vládně nepopsatelný chaos. Brzy se však zjistí, že každý člen množiny čínských lidských mravenečků si je vědom svého úkolu a s pečlivou svědomitostí pospíchá, aby svůj úkol splnil v nejkratší možné době. Bylo zajímavé pozorovat v pracovních dnech tyto mravenčí lidské proudy, jak se v jednotlivých městských čtvrtích slévají k centrálním uzlům městské hromadné dopravy, aby se pak opět rozčlenily na proudy směřující k jednotlivým místům podle výkonu zaměstnání. Stačilo jen se začlenit do některého proudu, který vás pak vcelku spolehlivě dovedl k ekonomicky nejvýhodnějším dopravním prostředkům, v době stravování k nejlevnějším vývařovněm a po skončení pracovní doby co nejrychleji zpátky domů. V pracovních dnech se tyto proudy pospíchajících lidských mravenců skládaly vcelku rovnoměrně z mužů i žen. V neděli však došlo k nápadné diferenciaci. Protože jsem měl možnost sledovat počínání obou skupin, zjistil jsem, že muži vytvořili skupiny téměř výhradně svého pohlaví, které se pak z nesnesitelné žhavého a vlhkého velkoměsta pomoci

OREL – JEDNOTA KLADNO s finanční podporou statutárního města Kladna a za přispění římskokatolické farnosti a arciděkanství Kladna a římskokatolické farnosti Stochov vás srdečně zve na

VII. ročník svatováclavské pěší pouti z Kladna do Stochova v sobotu 17. září 2005 v 9 hodin

9.00 hod. – setkání účastníků pouti před sochou Panny Marie na náměstí Starosty Pavla v Kladně. • 9.15 hod. – P. Mgr. Jiří Neliba, kladenský vikář, udělí poutníkům požehnání v kostele Nanebevzetí P. Marie na náměstí Starosty Pavla v Kladně. • 9.35 hod. – poutníci vyjdou na pouť od kostela N. P. Marie. Svatováclavská zastavení. • 13.30 hod. – orelské shromáždění u Svatováclavského dubu ve Stochově. • 14.30 hod. – P. Mgr. Jiří Neliba bude sloužit mši sv. v kostele sv. Václava ve Stochově. • 16.50 hod. – posezení a občerstvení poutníků v restauraci Na Slovance ve Stochově-Slovance. Ukončení pouti.

Informace – Orel – jednota Kladno: br. Stanislav Vejvar, tel. 312 247 910, e-mail: standa.vejvar@volny.cz

CK AVETOUR – Jiří Chválek

MEDŽUGORJE – Povýšení sv. Kříže – Křiževac – 6. 9. – 13. 9. – 1940 Kč

POLSKO – Czestochowa, Krakow, Wadowice aj. – 28. 9. – 1. 10. – 2 490 Kč

IZRAEL – biblický okruh s odletem z Prahy, kvalitní hotel s polopenzí, klima bus, pojištění – 3. 10. – 10. 10. – 13 790 Kč!!!

MEXIKO – GUADALUPE – okruh + pobyt – 4. 11. – 15. 11. – 37 990 Kč.

Přihlášky a informace: CK AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel. a fax: 494 623 929, 494 377 654, mobil: 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, www.avetour.cz.

prostředků městské hromadné dopravy přesunuly přes hory na mořské pláže, kde potom muži ve stínu stromů buď v hloučcích vedli pro mne nesrozumitelné diskuse, anebo v poloze ležmo nedělali vůbec nic až do večera. Ve městě zůstaly tisíce mladých žen, pro které policie uzavřela dopravu na hlavních velkoměstských tepnách, aby v ochlazujícím stínu mrakodrapů mohly tyto ženy rozprostřít na vozovce nejrozličnější deky, kartony či noviny, na způsob pikniku pojídat své přinesené pokrmy a v příjemném štěbetání do večera řešit s přítelkyněmi a známými své problémy. Tyto ženy přitom byly obšťastňovány žvanivou aktivitou nejrůznějších kazatelů a vydány na pospas zebrařým buddhistickým mnichům. Domnívám se, že tato situace je jedním z přirozených faktorů vedoucích k tomu, že mnohé z těchto mladých žen našly útočiště a spokojenost v katolických chrámech.

Přítomnost žen v mužských skupinách byla tedy minimální. A právě tak minimální byla i přítomnost mužů ve skupinách ženských. Děti se nevyskytovaly ve významnějším počtu ani v jedné z obou skupin. Podobně byly spíše vzácností milenecké dvojice mladých lidí. Kéž bych se mýlil ve svém pozorování a závěrech! Avšak dělám si veliký otazník nad rodinným životem a vůbec budoucností rodin v čínském prostředí.

Přesto však se mi čínská společnost nejeví být tak vnitřně rozloženou a mravně úpadkovou jako současná oblast euroamerická. Neseťkáme se tam s výslovnou propagací pornografie, promiskuity nebo homosexuality. Ač vnější čistota nemusí vždy nutně být znamením i čistého nitra, přesto nápadná čistota domů, ulic, dopravních prostředků i hygienických zařízení svědčí o mnohém. Např. znečištění veřejného prostředí pokálením, odhozením odpadků, ale i pouhým odplivnutím je trestné (pokuta 1100–3000 HKdolarů, příp. několikaměsíční vězení). Když navíc zvážíme mnohé pozitivní, typicky čínské povahové vlastnosti (svědomitost, trpělivost, skromnost, přesnost, důmyslnost aj.), nemusíme se ani příliš divit tomu, že sv. František Xaverský umírající r. 1552 na ostrově Sanču vzhlížel k čínskému kontinentu s nadějnou touhou. ■

Liturgická čtení

Neděle 28. 8. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 20,7–9

Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)

2. čt.: Řím 12,1–2

Ev.: Mt 16,21–27

Čtvrtek 1. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,9–14

Ž 98(97),2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 5,1–11

Pondělí 29. 8. – památka Umučení sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,17–19

Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17

Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)

Ev.: Mk 6,17–29

Pátek 2. 9. – ferie

1. čt.: Kol 1,15–20

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásotem!*)

Ev.: Lk 5,33–39

Úterý 30. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 5,1–6.9–11

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 4,31–37

Sobota 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: Kol 1,21–23

Ž 54(53),3–4.6+8

Odp.: 6a (*Hle, Bůh mi pomáhá!*)

Ev.: Lk 6,1–5

Středa 31. 8. – ferie

1. čt.: Kol 1,1–8

Ž 52(51),10.11

Odp.: 10b (*Stále spoléhám na Boží slitovnost.*)

Ev.: Lk 4,38–44

Breviář pro laiky

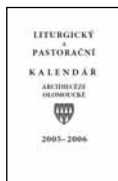
Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 8.	PO 29. 8.	ÚT 30. 8.	ST 31. 8.	ČT 1. 9.	PÁ 2. 9.	SO 3. 9.
Antifona	919	1487	949	964	980	996	1734
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1487	949	964	981	997	1734
Antifony	920	1487	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1488	953	969	985	1001	1735
Antifona k Zach. kantiku	713	1488	953	969	985	1002	1492
Prosby	924	1488	953	969	985	1002	1724
Záv. modlitba	713	1489	954	970	986	1002	1492
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1489	959	975	991	1008
Antifony	916	929	1489	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	1715	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	1490	962	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	712	713	1490	962	979	995	1011
Prosby	918	933	1490	963	979	995	1011
Záv. modlitba	713	713	1489	963	980	996	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDAŘ
ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2005-2006

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo těsněji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.

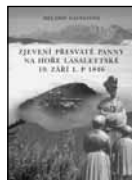
Brož., 172x110 mm, 208 stran, 58 Kč

ZJEVENÍ PŘESVATÉ PANNY NA HOŘE
LASALETTSKÉ 19. ZÁŘÍ L. P. 1846

Melanie Cavatová

Zjevení Panny Marie dle sepsání samotné vizi-onářky. Podle třetího vydání z roku 1921, v MCM vydání druhé, jazykově upravené.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A6, 44 stran, 45 Kč

DEJ MI SVÉ RANĚNÉ SRDCE

Zpověď: Proč a jak

Fra Slavko Barbarič

Ke křesťanskému životu neodmyslitelně patří svátostné smíření s Bohem a lidmi. Ve zpovědi se setkává milosrdný Bůh se svým ztraceným synem (či dcerou), který se chce vrátit do domu svého dobrého Otce. Tato malá příručka zesnulého medjugorského kněze je nejen velmi dobrým pomocníkem ke správnému pochopení svátosti smíření, ale je i průvodcem, který pomáhá léčit hříchem zraněná srdce. Dotisk druhého vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 80 stran, 69 Kč

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ

O VÍŘE DNES

Joseph Ratzinger

Ještě jako prefekt Kongregace pro nauku víry vedl kardinál Joseph Ratzinger rozhovor s novinářem Vittoriem Messorim, ve kterém odpovídal na aktuální otázky doby. Zcela jasná stanoviska jsou odrazem pevné víry, která se opírá o živého Krista a tradici katolické církve, jak je zachycena v učení učitelského úřadu církve.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 160 stran, 115 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1